

ERNEST EGERTON WOOD - IZBOR ČLANKOV

ERNEST EGERTON WOOD

IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

ERNEST EGERTON WOOD

IZBOR ČLANKOV

Izbor člankov, izvorno objavljenih na spletni strani www.teozofija.info

Prva elektronska izdaja

Izbor člankov, prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: E. E. Wood

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125635075

ISBN: 978-961-6561-70-9 (PDF)

ERNEST EGERTON

WOOD

IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Biografija in bibliografija</i>	5
<i>Če bi bil jaz predsednik</i>	8
<i>Uporaba volje v vašem vsakdanjem življenju</i>	19
<i>Prezemanje odgovornosti za svoje življenje</i>	25
<i>Ni religije višje od resnice</i>	52
<i>Jasnovidne raziskave C. W. Leadbeatra in "Življenja Alcyona"</i>	60

Biografija in bibliografija

ERNEST EGERTON WOOD se je rodil 18. avgusta 1883 v Manchestru v Angliji. Šolal se je na Manchester College of Technology, kjer je študiral kemijo, fiziko in geologijo. Zaradi zgodnjega zanimanja za budizem in jogo, se je začel učiti tudi sanskrt.

Kot mlad človek se je Ernest začel zanimati za teozofijo potem, ko je prisostvoval predavanju Annie Besant, katere osebnost je nanj naredila velik vtis. Zato se je pridružil loži Teozofskega društva v Manchestru in šel leta 1908 z Annie Besant, ki je tedaj postala predsednica društva, v Indijo. Postal je eden od njenih pomočnikov in delal v tesnem stiku, tako z Annie Besant kot s Charlesom Webstrom Leadbeatrom.

Na prigovarjanje Annie Besant se je Ernest Wood v celoti posvetil vzgojnemu delu. Od leta 1910 naprej je služboval kot ravnatelj številnih šol in collegev, ki jih je ustanovilo Teozofsko društvo. Deloval je kot profesor fizike ter kot predstojnik in predsednik Sind National Collegea in Madanapalle Collegea v Bombayu in Madrasu. Dejavno je promoviral teozofske ideje na predavateljskih turnejah in z objavljanjem številnih člankov, esejev in knjig o različnih teozofskih temah. Predavateljsko delo ga je popeljalo

na različne kraje po vsej Indiji, obiskal pa je tudi številne dežele v Aziji, Evropi in obeh Amerikah.

Po razpletu zadeve s Krišnamurtijem in po smrti Annie Besant, se je Ernest Wood odločil, da bo leta 1933 kandidiral za predsednika Teozofskega društva. Porazil ga je George Sydney Arundale, vendar pa je Ernest ostal v Indiji vse do zaključka druge svetovne vojne, ko se je odselil v Združene Države, kjer je nekaj časa služboval kot predsednik in dekan American Academy of Asian Studies v San Franciscu. Kasneje se je preselil v Houston v Teksasu, kjer se je pridružil profesorskemu zboru na University of Houston. Skupaj z ženo Hildo je pomagal vzpostaviti šolo, ki je delovala po vzgojni metodi Montessori in ki je kasneje dobila ime po njima. Ernest Wood je umrl 17. septembra 1965.

Vse od svojega prihoda v Indijo je Ernest Wood deloval na prevajanju indijskih klasičnih del in se posvetil tudi celovitemu preučevanju klasičnih joga sistemov ob pomoči številnih hindujskih učenjakov. Ta študij se je odrazil v objavi številnih izvirnih prevodih znanih joga besedil, kot so *Bhagavad Gita*, Patanjalijeve *Yoga Sutre*, Shankarina *Viveka Chudamani*. V svojih komentarjih k tem prevodom, je Wood poskušal vsebovane filozofske ideje narediti uporabne za sodobno življenje. Njegova dela vsebujejo številna sklicevanja na njegove lastne praktične izkušnje glede teh vprašanj. Skupaj z njegovimi zgoščenimi razpravami o disciplini joge kot celote in njegovimi zgodnjimi deli o koncentraciji in urjenju spomina, predstavljajo Woodova dela celovit uvod v Raja jogo. Zaradi njegove zmerne rabe sanskrtskih izrazov so z lahkoto dostopna tudi zahodnim bralcem.

The Garuda Purana (Saroddhara)	Garuda Purana (Saroddhara).
The Sacred Books of the Hindus	Svete knjige Hindujcev
The Seven Rays	Sedem žarkov
The Intuition of the Will	Intuicija volje
An Englishman Defends Mother India	Anglež brani Mati Indijo
The Occult Training of the Hindus	Okultno urjenje Hindujcev
The Song of Praise to the Dancing Shiva	Hvalnica plešočemu Šivi
Is this Theosophy ...?	Ali je to teozofija ...?
Practical Yoga, Ancient and Modern	Praktična Joga, starodavna in sodobna
Concentration - An Approach to Meditation	Koncentracija - pristop do meditacije
Mind and Memory Training	Um in urjenje spomina
The Glorious Presence	Veličastna Prisotnost
Great Systems of Yoga	Veliki sistemi Joge
Natural Theosophy	Naravna teozofija
The Bhagavad Gita Explained	Razlaga Bhagavad Gite
Yoga Dictionary	Yoga besednjak
Zen Dictionary	Zen besednjak
Yoga	Joga
A Study of Pleasure and Pain	Preučevanje ugodja in bolečine
Vedanta Dictionary	Vedanta besednjak
The Pinnacle of Indian Thought	Vrh indijskega mišljenja
Come Unto Me and Other Writings	Vstopi vame in drugi spisi
Clairvoyant Investigations by C.W. Leadbeater	Jasnovidna raziskovanja C. W. Leadbeatra
“No Religion Higher than Truth”	“Ni Religije višje od Resnice”
Is Reincarnation True?	Ali je reinkarnacija resnična?
The Building of Character	Gradnja značaja
The New Theosophy	Nova teozofija

Če bi bil jaz predsednik

Volilni manifest Ernesta E. Wooda

Ker sem pristal na to, da sprejemem kandidaturo za položaj Predsednika Teozofskega društva, imajo volivci pravico, da od mene pričakujejo objavo moje politike. Torej, prvič, če sem povsem formalen, bi, v primeru, da bi bil izvoljen, v duhu in do podrobnosti spoštoval Statut društva. Ker gledam na položaj Predsednika kot na povsem izvršilen položaj, bi si prizadeval ohranjati pravično in enako držo do vseh učiteljev in študentov, ki imajo različne poglede na Teozofijo. Zelo javno in jasno bi dal vedeti, da se društvo (lahko bi na splošno rekli, tako kot vsa napredna znanstvena društva) ne predaja nobenemu od njih, najsi začasno ali trajno, pa čeprav je globoko, celo v temeljih, predano politiki bratstva. Moja predstava o tej stvari je, da društvo ni bratstvo veroizpovedi ali zbor ortodoksnosti, ampak bratstvo iskalcev vedno bolj in bolj popolnih izrazov ljubezni in resnice. Prav tako sem prepričan, da društvo ne potrebuje pomoči drugih organizacij, da bi izpolnilo svoje namene, in da je potrebno vsako dejavnost, ki se zdi nujna ali koristna za doseganje tega cilja, vključiti v njegov statut in voditi pod njegovim nadzorom. Največjo skrb bi posvečal tisti zlati stopnici na stopnišču v tempelj modrosti: odprtemu umu. Kar je za posameznika odprt um,

je za Društvo odprt oder, na katerem bo lahko bela golobica resnice našla prostor, kjer bo spočila svoji utrujeni in na splošno nedobrodošli nožici. Čisto življenje, odprt um in čisto srce bodo gotovo vodili do bratstva za vse in do nezastrte duhovne zaznave. Celotisti, ki verjamejo v Mojstre, ne smejo iz njih ustvariti prepričanja; raje recimo, skupaj s H. P. B., da je "čista prvina v Društvu ljubezen in predanost resnici, najsi abstraktni ali konkretizirani v 'Mojstarih'" (Glej *Mahatma Letters*, str. 484).

Toliko o politiki. V zvezi stvarnimi stvarmi pa bi rad dal precej poudarka temu, da bi postal *The Theosophist* zelo sodobna revija, ki bi pritegnila pozornost najboljših umov; rad bi privabil v naše članstvo ljudi, ki radi berejo, poleg tistih, ki so pripravljene sodelovati na srečanjih in predavanjih; rad bi imel bolj pogoste uradne konvencije in kongrese društva v različnih deželah (nekako po modelu British Association for the Advancement of Science - Angleškega združenja za napredek znanosti); in rad bi videl, da bi postal Adyar bolj zaposlena in srečna skupnost delavcev in študentov, v kateri bi našli prostor tako stari kot mladi ter bili dobrodošli obiskovalci od blizu in daleč.

Moja mnenja v zvezi s funkcijami društva so dejansko skoraj ista kot tista, ki jih je z veliko lucidnostjo izrazil polkovnik Olcott v svojem zadnjem pomembnem predavanju (glej *The Theosophist*, avgust 1906). Zato ga bom citiral:

"Skrivnost vztrajne vitalnosti Društva počiva v tem, da je njegovo izhodišče zasnovano tako, da izključuje vse dogme, vse družbene spore, vse vzroke za razprtije in nesoglasja kakršna povzročajo vprašanja o spolnosti, barvi kože, religiji in imetju, ter da postavlja altruizem, strpnost, mir in bratstvo za temeljne kamne, na katerih sloni ...

Ugovor, ki se dokaj vztrajno pojavlja ... je ta, da ne naredimo, medtem ko stalno govorimo, da je bratstvo naš glavni ideal, nič, da bi ga praktično ponazarjali ... Ti pogledi temeljijo na popolnoma napačnem dojetju statutarnega ustroja našega Društva. Njegov cilj je sprožanje idej, ki bodo

zelo verjetno koristile celotnemu svetu, podajanje jasnih in pravičnih pojmovanj o dolžnosti človeka do človeka, o načinu, kako zagotoviti mir in dobrohotnost med narodi, razkrivanje tega, kako si lahko posameznik zagotovi srečo in jo širi okoli sebe s tem, ko spoštuje določen način ravnanja, in kako je mogoče razpršiti nevednost, za katero je veliki adept, Buda, trdil, da je vir vse človeške bede. Eden izmed njegovih glavnih ciljev je odkrivanje in širjenje temeljne osnove, na kateri slonijo vsi religiozni sistemi, in zagotavljanje, da se bodo ljudje otresli vsake sence dogme, da bi lahko postali strpni in obzirni do vseh ljudi drugih veroizpovedi. Nikoli nismo niti sanjali o tem, da bi morali zbirati kapital, da bi kot Društvo organizirali kakršnakoli združenja, najsi socialistična, religiozna ali komercialna, in jaz sem bil prvi, ki se je zoperstavil vsakemu poskusu, da bi postalo Društvo odgovorno za zasebna nagnjenja in predsodke svojih članov, ter v celoti zavračal vsak postopek, ki je bil na videz sam po sebi še tako nedolžen, in ki bi lahko prerasel v kršenje naše statutarne nevtralnosti. Člani Francoske sekcije se bodo spomnili, da sem moral prav nedavno tega uradno zavriniti sprejetje resolucije, ki je izražala naklonjenost Društva do dela Peace Society - Mirovnega društva. Ko bi enkrat začeli s tem nepremišljenim odklanjanjem od nevtralne osnove, na kateri smo rasli in se razcveteli, ter začeli izražati našo skupno naklonjenost do socialističnih, proti-alkoholnih, vegetarijanskih, proti-suženjskih, ezoteričnih, masonskih, političnih in dobrodelnih združenj, bi se kmalu znašli v kaosu; naše resolucije naklonjenosti bi kmalu postale zdravilo na trgu in vso našo sedanje dostojanstvo bi izginilo v tokovih nenadzorovane sentimentalnosti. Težko mi je, ko moram izreči te besede opozorila, vendar pa raje stokrat žrtvujem prijateljsko mnenje mojih kolegov, kot pa da bi ostal tiho, ko poskušajo v svoji neizkušeni potisniti naš voz na rob previsa, na katerega dnu leži brezno razsula.

Upam, da vsi razumete, da nimam, medtem ko branim pravice društva kot organizacije, niti najmanjše želje ali misli, da bi se v najmanjši meri vmešaval v svobodo posameznika. Ravno nasprotno. Naklonjen sem in opogumljam vsako težnjo mojih kolegov, da bi se povezali z gibanji, ki težijo k jav-

nemu dobru. Grem celo še dlje in dajem vzgled z delom za širitev izobraževanja med budisti na Ceylonu in pariahi v Južni Indiji; sem tudi zaupnik in prijatelj Central Hindu College, ki ga v Benaresu upravlja g. Annie Besant, ne da bi pri tem, ne jaz ne ona, poskušala odgovornost za najino delo s hindujci in budisti prevaliti na Društvo.

Druga pritožba je ta, da smo odgovorni za cel kup okultnih organizacij ... Nobenemu izmed starejših članov mi ni potrebno govoriti, da Društvo ne, da ni odgovorno za te drobne centre sebičnosti in vraževerja, ampak so ti nezdržljivi z njegovim idealom ... Psihična sposobnost, kot je postavljanje ostrega meča v kot sobe, se lahko uporabi za dober in zloben namen. Posedovanje jasnovidnosti - najsi retrospektivne ali preroške - jasnoslišnosti, moči govorjenja ali pisanja ne-naučenih jezikov, premikanja težkih predmetov brez dotika, branja misli, potovanja v astralnem telesu, precipitiranja slik ali besedil na papir ali drugo snov, videnja in opisovanja odsotnih oseb itd., ni noben dokaz za kakršnokoli čistost ali povzdignjenost značaja ali duhovno evolucijo. Poznal sem redko obdarjene osebe v enem ali drugem od teh ozirrov, ki so bile v svojih navadah nemoralne in lažne v svojih trditvah. Patanjali nas še posebej opozarja na to, da naj se za vsako ceno izogibamo temu, da bi razvijali te sprevržene psihične moči in s tem zašli na stranske poti, ki vodijo romarja stran od ravne poti, ki teče proti vrhu gore duhovnega razvoja. Te so le zalega, ki plava na površini vode, po kateri moramo poganjati barko našega višjega jaza, da bi prispeli v pristan adeptstva ...

Rad bi vtisnil v vaše ume, da ni bolj nevarne ovire na Vzpenjajoči se Poti kot je lahkovernost. Prva velika lekcija, ki jo nauči Adept Mojster svojega učenca, je raba svojega uma in zdravega razuma v vseh stvareh; nobenega učenja ne smemo jemati kot navdih, nobenega učitelja kot nezmotljivega. Na začetku mojega učenštva mi je Mojster napisal, "Deluj kot da nas ne bi bilo. Opravljaj svojo dolžnost tako kot jo vidiš in prepusti rezultatom naj sami poskrbijo zase. Od nas ne pričakuj ničesar, pa vendar bodi pripravljen na vse." To je bila zame življenjska lekcija in odtlej sem deloval po svojih

najboljših zmožnostih. V zgodnjih časih sem imel težnjo, da sem sprejemal skoraj kot nesporno učenje, ki sem ga prejel preko Madam Blavatsky. Bal sem se, da bi lahko, če ne bi slepo sledil njenim navodilom, nenamerno ne upošteval želje Mojstrov. Vendar pa me je izkušnja tega ozdravila in me vrnila k spoštovanju mojega zdravega razuma, in odtlej nimam česa obžalovati. To lekcijo predajam vam, začetnikom, v upanju, da boste na zgodnjih stopnjah vaše življenjske poti pripravljene poslušati nasvet starejšega brata, katerega izkušnja v psihičnih stvareh se vleče že petinpetdeset let ...”

To so moji pogledi, vendar pa čutim, da moram pojasniti tudi moje stališče v zvezi z drugimi organizacijami, katerih protagonisti želijo širiti in prakticirati svoje sisteme organiziranega dostopa do moči in blagoslova Mojstrov kjerkoli se zberejo ali organizirajo Teozofi. To je vprašanje, ki ga je potrebno obravnavati tako praktično kot teoretično, zato bom odprl to vprašanje z dvema tipičnima izkušnjama med mnogimi, ki jih neposredno poznam:

Prvi primer je primer neke lože. V času, o katerem govorim, je ta imela primanjkljaj na svojem računu, tako da se je o tem precej govorilo - dani so bili raznovrstni predlogi, vključno z zmanjšanjem že tako ali tako majhnih izdatkov za promotivna predavanja, in predlog, da bi se loža preselila v manjši prostor, sorazmerno temen in neprikladen. Skoraj bi se že odločili za preselitev, ko se je pojavil predlog, da bi ustanovili Co-Masonsko ložo. Vsi vodilni člani so bili za ta predlog; naokoli se je šepetalo, da so Mojstri zelo naklonjeni širitvi novega gibanja in da bi ponudili svojo moč in silo tistim ali preko tistih, ki bi se mu pridružili. V hipu so člani pohiteli z brskanjem po svojih denarnih virih in zelo hitro zbrali na stotine funtov. Lahko bi rekli, da to dokazuje, da člani dejansko niso želeli imeti Teozofsko društvo in da jih je zanimala predvsem Co-Masonska loža. Resnično je težko najti mnogo ljudi, ki jim je do gole resnice in moči resnice, za katero se zavzema Teozofsko društvo. Celotisti, ki so se borili zanjo, so morali popustiti pred konkretnostjo in bliščem ceremonialnega gibanja, ki ga je podpirala trditev o organiziranem dostopu do moči Mojstrov. Ljubezen in bratstvo članov sta bila lepa in ganljiva, vendar pa Teozofsko društvo ni bilo več naj-

višja stvar. Bolj ugledni novi člani so bili zelo hitro sprejeti v arkanu in kmalu nihče ni več bil dejansko “eden od nas,” razen tisti v bolj intimnem bratstvu. Nič več ni bilo slišati besed: “Iščite nas preko Teozofskega društva” in “Naš zakon je, da pristopimo k vsakemu od takšnih (naravnih zaveznikov), pa četudi v njem obstaja zgolj najslabotnejše brljenje resnične svetlobe “Tathagate,” kajti izpostavljeno mesto je prevzel organiziran dostop.

Moj drugi primer je primer neke Teozofske federacije. Za svojega predsedniškega kandidata je izbrala nekega starejšega in dobro znanega člana, ki je zapustil Ezoterično Šolo, ko jo je dr. Annie Besant leta 1928 zaprla, in se ji ni znova priključil, ko je bila na novo odprta. Čeprav je zasedal visok položaj v Co-Masoneriji, je zapustil tudi to, da bi se povsem posvetil delu za društvo. Opravljene so bile vse predhodne priprave, nakar se je hitro vzpostavilo vprašanje: “Kdo bo pa poskrbel za Masonski in E. Š. del programa in za blagoslov Mojstrov?” Zaradi tega je potrebno povabiti še drugega kandidata. Ko je bilo to urejeno, je bilo prvemu kandidatu podan namig, da bi morda zaradi svoje pomembnosti in precejšnje zaposlenosti raje ne prišel na sestanek. Odgovoril je, da bi bil razočaran, če se ne bi srečal s svojimi starimi prijatelji, tako kot je bilo dogovorjeno, tako da so se odločili naj prideta oba. Vendar pa je bilo boleče jasno, kdo bi bil nepotreben Predsednik in kdo Nepogrešljiv.

V zadnjem času sem bil temu priča še trikrat. Kdo bi lahko rekel, koliko sto, celo tisoč odločitev glede Predsednikov, Tajnikov, itd., je bilo opravljenih na osnovi, ki ni osnova Teozofskega društva? Ali potem lahko rečemo, da se odločitve sprejemajo “brez razlikovanja v prepričanju?” Če ne, potem v takšnih primerih v osnovi ne gre več za srečanja Teozofskega društva, in k temu ni potrebno dodati nobene besede. Na ta način je na številnih krajih Teozofsko društvo postalo zgolj dopolnilo drugih organizacij, njegovi naravni voditelji pa so odstranjeni že v zametku.

Ne najdem krivde v slabosti človeške narave; ta je dejstvo. In ne najdem nobene krivde voditeljev, ki skušajo preprečiti učinek, ki sem ga navedel, pa to ne morejo, ker so privrženci tako pogosto “večji rojalisti kot sam

kralj.” A zaradi tega učinka na Društvo sem med tistimi, ki bi – medtem ko občudujejo ta gibanja, ko se nahajajo na svojih ustreznih dostojnih mestih – rad našel neko pot, da bi zaščitil Društvo pred njihovim vplivom. Priznam, da ne moremo rešiti tega vprašanja, ne da bi vzeli v obzir krhkost človeške narave, z njenim posledičnim učinkom na Teozofsko društvo, zaradi česar bi prosil prizadete Organizacije, da posvetijo svoje energije vzpostavitvi svoje lastne osnove in svoja lastna srečanja, kakršna je Teozofsko društvo doseglo po mnogih letih trdega dela. Kar se mene tiče, jaz seveda tem Organizacijam ne bi dovolil uradnega mesta v dejavnostih Društva, v njegovi platformi ali njegovih v programih, razen tistega, ki pripada vsem religijam, kot predmetom resnega in spoštljivega študija in raziskovanja.

Predvidevam, da ne smem mimo tega, da ne bi omenil g. Krišnamurtija, še posebej zato, ker je znano, da zelo cenim njegove ideje. Njegovemu gibanju bi dodelil enak položaj kot drugim, pa čeprav vem, da je bolj v skladu s Teozofskim društvom kot ostala, ko poudarja pomen neutrudnega iskanja resnice, ki ga ne ovira nobeno verovanje, ali ko poskuša doseči, tako kot to pravi polkovnik Olcott, “da se bodo ljudje otreli vsake sence dogme.” Neumno bi bilo oblikovati Teozofsko društvo, z njegovim ne-dogmatskim statutom (*Glej Izvirni program teozofskega društva*), če ne bi obstajalo mišljenje, ki ga sedaj poudarja Krišnamurti, da se morajo na vsaki poti proti duhovni uresničitvi ljudje v osnovi zanašati na sami sebe in dopustiti, da se cvet njihovega lastnega življenja razcveti od znotraj, brez tuje roke, ki bi poskušala odpreti cvetne liste rože z zunanjo silo. Organizacije, ki prinašajo zbirko obrazcev verovanja v dogme, v osebe in v sisteme, zavračajo njegovo metodo, in le zaradi tega, ker so te prerasle Teozofsko društvo, govori on obsojajoče o Teozofiji, v istem dahu kot o drugih organizacijah.

V občudovanju njegovega jasnega razumevanja, ga je dr. Annie Besant pozdravljala kot resnično inkarnacijo njenega pojmovanja Vzvišenega Učitelja Okultne Hierarhije, ki je predstavljala veliko priporočilo za nas, da bi ga preučevali. Vendar pa nekateri želijo izključiti njegovo gibanje iz Glavnega stana v Adyarju, medtem ko pripuščajo druga, “zato, ker so teozofska.” Ne

glede na to, pa Društvo nima nobenih učiteljev. Brez dvoma je potrebno tudi na Krišnamurtija razširiti spoštljivo pozornost, ki se posveča drugim učiteljem, preteklim in sedanjim, pa čeprav on obsoja naše poglede in prakse, ki jih nekateri imenujejo "teozofske." Društvo ne veže nobena stran in ne more imeti nekatere učitelje za teozofske, druge pa ne; če posveča svoje poklone in primernosti enemu, potem jih mora tudi drugemu. Če nek član Teozofskega društva postane duhovni učitelj, potem je v tej vlogi preprosto zasebnik, kajti naše Društvo nima nobenega, prav tako kot Kemično društvo ni lastnik tovarne mila.

Naša pokojna predsednica, dr. Besantova, je prepoznala nekaj teh nevarnosti in o njih govorila, z ozirom na E. Š., v pomembnem predavanju, tik pred svojo izvolitvijo (glej *The Theosophist*, oktober 1907, str. 33). Ona pravi:

"V T. D. imamo nenavadno mešanico. Eksoterično Društvo je čisto demokratično - pošteno je, če to v celoti priznamo. Po drugi strani pa imamo Ezoterično organizacijo, ki je po svoji ureditvi praktično avtorska ... Obstoj tajne organizacije, ki vlada zunanjemu Društvu je iz statuta T. D. ustvarila zgolj farso, saj je povsem odvisno od milosti notranjega ... Vse razlike, ki so se pojavile med Polkovnikom in mano, so se dejansko dotikale te točke; on ni mogel verjeti, da sem resna, ko sem govorila, da ne bom uporabila E. Š. zoper njega, vendar pa je počasi to dojel ... Največja moč bo vedno v rokah E. Š. in ne v tistih voditelja Društva ... Vem, da imam v rokah povsem nepooblaščen moč. To je tisto, kar pripravi ljudi do tega, da govorijo, da ne bi smela obstajati neka E. Š. Vendar pa glede njenega obstoja ne morete narediti nič; članom ne morete reči, da se ne bi smeli pridružiti tajnemu Društvu, tako da v društvu ni moči, ki bi lahko rekla, da je ne bi smelo biti; prepoznati moramo nevarnost in jo poskušati nevtralizirati. Karkoli v zadnjih petnajstih letih bi lahko matirala Polkovnika na vsaki točki, ki bi jo izbrala, in ne vidim rešitve, kako bi se lahko Društvo branilo pred to nevarnostjo; ni mogoče nevtralizirati avtoritete, na katero tisoči gledajo kot na duhovnega učitelja."

Moj pogled na E. Š. je ta, da gre za čisto zasebno organizacijo, ki sledi nekemu določenemu duhovnemu učitelju (sedaj škofu Leadbeatru), in poskrbel bi za to, da glede tega ne bi bilo napačnega razumevanja. Jaz nanjo gledam kot na šolo za disciplino in ne kot na najbolj sveti del društva (člani E. Š. prosim preberite še enkrat okrožnico dr. Besantove ob ponovni otvoritvi E. Š. v letu 1929), in jaz ne gledam na tiste člane društva, ki so zunaj nje, kot da bi imeli manj dostopa do Mojstrov kot tisti, ki so znotraj nje. Kristjani so postavili lastniška svetišča okoli Krista; ni nam potrebno ponavljati te napake.

Kar zadeva Liberalno Katoliško Cerkev, Co-Masonerijo in podobne organizacije, bi lahko rekel, da moja drža vključuje ne-verovanje v trditve, ki so jih izrazili vidni jasnovidci v zvezi z interesom Mojstrov v teh gibanjih. Tem bi odgovoril, da so Mojstri dejali, da je Teozofsko društvo le delec njihovega zanimanja, in tudi to, da običajno ne poskušajo preprečevati napak. Če pa so že z določenim namenom ustanovili Teozofsko društvo, ne morem verjeti, da bi po mnogih desetletjih, ko jih niso niti omenjali, skušali prepojit Društvo s temi drugimi organizacijami, ki imajo na voljo druge metode, ki se razlikujejo od tistih Teozofskega društva v tem, da gre pri vseh teh za sekte z verovanji, medtem ko je Teozofsko društvo velik poskus, da bi vzpostavili društvo, v katerem ne bi imelo nobeno verovanje vpliva na imenovanje katerekoli uradnika ali katerokoli dejavnost katerekoli sekcije. Obenem pa je edino pošteno, da poskrbim, da so moji pogledi znani; da ne smatram, da so psihične izkušnje katerekoli osebe (in imam precej izkušenj, ker sem v Društvu deloval na različnih odgovornih mestih preko trideset let) tako stalno in v celoti zanesljive, da bi opravičevale kakršnokoli približevanje k avtokraciji (pa četudi vzpostavljeni na "zaupanju") v Teozofskem društvu, razen če se le-to odkrito odpove svojemu staremu položaju, za kar seveda tudi lahko odloči.

Prejel sem okrožnico, ki vsebuje dve zasebni pismi dr. Besantove iz leta 1926, ki sta sedaj postali javni in ki naj bi volilcem povedali, da sta dr.

Besantova in Mojster želela, da bi bil izvoljen dr. Arundale. Če bi dr. Besantova želela predlagati kandidata, bi to lahko naredila, in brez dvoma bi lahko tudi Mojster poskrbel za to, da bi bila znana njegova volja; ker sta se vzdržala, imamo sedaj tukaj ta nesrečen poskus, da bi popravili njuno pomanjkljivost z objavo starih pisem. V društvu sedaj velja sistem volitev Predsednika, ki je nastal na podlagi predloga dr. Besantove. Ker se je želela izogniti nekaterim pomanjkljivostim v stari metodi, je zapisala: "zakaj ne bi predlagali dveh ali več imen, tako da bi o izvolitvi odločala absolutna večina?" (*The Theosophist*, september 1907, str. 882). Ker je temu tako, potem se mi zdi, da dejstvo, da ni izrabila svoje pravice, da predlaga kandidata, kaže na to, da je želela, da bi člani volili na podlagi popolnoma svobodne presoje in ne pod njenim vplivom kot duhovnega učitelja.

V začetku leta 1929, ob moji vrnitvi s popotovanja v Adyar, me je imenovala za Tajnika in mi predstavila svoje poglede in to, kar bi lahko imenovali "ukaze," v zvezi z gibanji, ki so se povezala s Teozofskim društvom. Govorila je o nevarnosti kristalizacije v društvu in o naraščajočem vplivu drugih organizacij; spomnila me je na svojo odločitev, da se ne bo več pojavila v Liberalni Katoliški Cerkvi; izrazila je veliko priznanje navdušenju, ki je prispevalo k vidnosti gibanj, ki so povezana z društvom; nato je govorila o težavi, ki jo je po eni strani občutila zaradi njihovega pritiska ter končno rekla: "Želela bi, da bi nekdo od vas potiskal enako trdo po drugi strani. Meni bi bilo potem veliko lažje." Moram iti še naprej in povedati, da mi je rekla, da že leta ni uporabila svojih psihičnih moči, ampak se je zanašala na druge.

Še vedno izpolnjujem njene želje, kot tudi načela, za katera verjamem, da so pravilna. Vendar pa čutim, da bi se zelo težko postavil zoper mogočno povezavo med škofom Leadbeatrom (mojim dolgoletnim velikim in spoštovanim prijateljem ter dobrodušnikom) in dvema njegovima uglednima učencema, če ne bi zaupal svojemu pogledu na resnično Annie Besant in njenega Mojstra. V vsakem primeru ne morem priznati kakršnokoli pravne vrednosti zasebnih pisem dr. Besantove iz leta 1926. Niti ne bi mogel pričakovati, da bi me ona ali njen Mojster spoštovala, če to bi. Še več, ta pisma

pripadajo obdobju zmotnega zaupanja. Nenavadno je, da bi jih sedaj uporabili (potem, ko je dr. Besantova do konca ohranila njih zasebnost), da bi izpolnili prerokbo, ki jo omenjajo. V zvezi z osebno naklonjenostjo (sem proti, da bi se takšne svete stvari natisnile), imam tudi jaz v svoji škatli nekaj pisem, ki se pnejo skozi obdobje skoraj tridesetih let, z "Moj dragi sin" in "Z ljubeznijo, tvoja" ter omenjajo "velike darove" in velika pričakovanja, vendar pa naj ostanejo tam, kot neprimerna za volilno propagando, ali dejansko, za splošno porabo v kateremkoli času.

Vendar pa vas, so-člani, prosim, da ob volitvah odložite na stran vse te osebne pozive. Zberite, moji prijatelji, svojo intuicijo in svoje znanje, s sklepom, da naredite tisto, kar bo najboljše za integriteto in koristnost Teozofskega društva ter podarite vaš glas, brez ozira na okultni strah ali uslugo, kot kamen v morje usode - ne majhen kamen, ampak po možnosti kamen, ki bo precej odločal o prihodnji zgodovini Društva. Poskušajte se držati stare izpovedi: "Tisti, ki naredi najboljše kot zmore, naredi za nas dovolj;" če pa za to še nimate dovolj poguma, potem zadržite svojo roko in sploh ne volite.

Ernest Wood, Adyar, 1. november 1933

Uporaba volje v vsakdanjem življenju

Izvleček iz Mind and Memory Training

Običajna stvar za človeška bitja je, da čakajo na to, da jih vodijo dogodki. Do neke mere je to neizogibno. Neumno je, če jadrnica zapusti pristanišče med divjanjem nevihte, ali če se z avtom odpravimo na dolgo potovanje, ko je ceste zamedel sneg. Toda pogosto moramo priznati, da nismo dovolj iznajdljivi, da bi znali, če določeno stvar ovirajo okoliščine, uporabiti obstoječe pogoje.

Eden izmed učinkov te slabosti čakanja na dogodke je ta, da je odločitev, ko se ponudi možnost izbire, težka. Recimo, da potrebujemo v poletni vročini vsak mesec spremembo zraka, in da imamo dovolj denarja, da si to lahko privoščimo. Pojavi se vprašanje, ali naj odidemo v gore ali k morju. Včasih se ljudje povsem izčrpajo ob odločanju o tako drobnem vprašanju. Poznam gospo, ki se pogosto utruji, ko se poskuša odločiti, katero obleko naj si obleče, tako da včasih, ko se ji že uspe urediti za izhod, v zadnjem trenutku odhiti nazaj in zamenja nogavice, ali pa celotno obleko. Nekoč, ko se je odpravljala na nekaj-tedensko potovanje, ji je prijateljica svetovala naj si pripravi seznam oblek, tako da sta se skupaj usedli in uredili seznam obveznosti, na katerih se bo morala pojaviti v določenem oblačilu; zapisali sta

datume, s posameznimi obdobji dneva, jutrom, poldnevom in večerom v vodoravnih kolonah in oblekami, nogavicami, čevlji v vertikalnih, in dodali celo spodnje perilo. Gospa se je držala sprejetega programa in na koncu izjavila, da se še nikoli prej ni počutila tako svobodno in srečno; zdelo se ji je, kot da bi imela štirikrat več živčne energije kot kdajkoli prej.

Bodite odločni

Včasih človek pravi: “Resnično se ne morem odločiti, kaj naj naredim; ne vem, kaj bi bilo najbolje.” Če predvidevamo, da ste v popolnosti pretehtali vse ‘proti’ in vse ‘za,’ in da se ne morete odločiti zato, ker so ti enakovredno uravnovešeni, ali zato, ker ne zagotavljajo dovolj podatkov, na osnovi katerih bi lahko utemeljili določeno presojo, da pa je kljub temu določeno delovanje zaželjeno, potem vrzite kovanec in opravite s to stvarjo. Ideja ni v tem, da bi vam kovanec povedal, kaj je najbolje narediti, ampak to, da bo naredil konec vašim skrbem. Bodite dovolj odločni, ne pa, da si potem želite, da bi kovanec padel na drugo stran, ali pa, da razmišljate o tem, da bi kovanec vrgli še enkrat, ali naj upoštevate prvi met ali ne! Spominjam se nekega poročila, ki ga je zapisal nek slaven mož o vzrokih, katerim je pripisoval svoj izjemen uspeh v življenju. Med temi je bil eden, ki ga je cenil bolj kot vse ostale - navada, da si je vsak dan zgodaj zjutraj pripravil seznam stvari, ki jih je moral opraviti v toku dneva. Rekel je, da je bil s pomočjo te prakse sposoben narediti desetkrat več kot prej, ko je še ni uporabljal; ne zato, ker bi resnično bolj trdo delal, ampak zato, ker je prenehal zapravljati čas za jalove in vznemirjajoče špekulacije glede tega, kaj bi bilo najbolje opraviti v določenem trenutku.

Če želite biti v življenju uspešni, potem sprejmite vsako stvar, ki vam pride naproti in se odločite, kako jo boste uporabili. Noben človek ne more narediti vsega, zato izberite določeno obliko delovanja. Ne bodite eden izmed tistih ljudi, ki ne hodijo po nobeni določeni poti, ki jih premetava sem ter tja, proti starosti polni razočaranj in obžalovanj. Pogosto razmišljajte o va-

šem izbranem namenu, tako da to postane trajna navada. Ko se ta vzpostavi, vam bo služilo mnogo stvari, ki bi sicer šle mimo neopaženo ali brez koristi. Ali nek arhitekt, ki potuje, ne opaža različnih oblik zgradb in krajev, ki jih njegovi sopotniki ne? In ali mu te stvari ne pomagajo nato pri njegovem izbranem poklicu?

Notranji uspeh

Značaj je notranji uspeh. Njegov lastnik lahko naredi vtis na svet, a bo dopustil svetu, da ta naredi vtis nanj le, če to izbere on sam. Ne bo se prepustil toku. Niti ne bosta njegova sreča ali moč odvisni od okoliščin. Podoben bo stoiku iz starih časov, ki si ni razbijal glave s stvarmi, ki so bile izven njegove moči, ampak je dobro poskrbel za to, da se je posvečal stvarem, ki so bile v njegovem dosegu. Zato se, preden si dovolite, da bi vas skrbelo zaradi kakšne stvari, vprašajte, ali je ta stvar v dosegu vaše moči; in če ni, potem usmerite svojo pozornost k nečemu drugemu.

Nekoč sem poznal družino petih bratov, ki so dobro uspeli odraziti dejstvo, da ne more priti do resničnega zunanjega uspeha brez notranjega. Še ko sta bila sorazmerno mlada, sta dva izmed teh bratov postala uspešna pri poslu. Vendar na nesrečo nista imela notranje moči, da bi izkoristila svoj zunanji uspeh in blagostanje za blagoslov in ne za prekletstvo. Jedla in pila sta več kot je zaželeno; nista izvajala nobene vadbe. Popuščala sta svojim telesom, čeprav sta se zavedala nevarnosti vsega tega. Pri 35-tih letih sta bila oba debela in bolehnata; pri 40-tih skozi v rokah zdravnika; pri 45-tih pa že mrtva, po desetih letih zelo bednega življenja. Ostali trije bratje so ostali zdravi in krepki, obdani s srečnimi družinami vse do visoke starosti.

Kljub temu pa je zelo čudno, da so družinski prijatelji vedno govorili o mrtvima bratoma kot uspešnima, in da, kako žalostno je, da sta najboljša umrla mlada. Toda dejansko zunanji uspeh, brez notranjega uspeha, vodi v neuspeh; in notranji uspeh na koncu vedno vodi tudi v zunanji uspeh.

Vašemu telesu dajte pošten del. Naj počiva, se rekreira - naj dobi razumno mero čutnega veselja. Toda naj bo poslušno. Ko veste, kaj je zanj najboljše, pri tem vztrajajte, pri hrani, pri pijači, pri spanju in vstajanju, pri delu in igri. Telo je skoraj kot žival in ugotovili boste, da je srečno, ko ga dobro vzdržujemo, brez pretiranega razvajanja, ki si ga lahko včasih zaželi.

Izogibajte se strahu. Razmislite, kakšno vlogo ima v vašem življenju. Kako vam lahko pomaga? Naredite to, kar lahko, in bodite zadovoljni s tem. Izogibajte se jeze. Če vas drugi nepravilno ovirajo, preprečite njihove načrte, če lahko; če ne, naredite tisto, kar lahko in bodite zadovoljni s tem. A zahvalite se svojim sovražnikom za to, da so spodbudili vaše sposobnosti in moč. Izogibajte se ponosu; zaslepi vas bo, da ne boste dosegli tiste popolnosti, ki bi jo sicer lahko. Poskušajte narediti dobro, narediti to, kar želite ali morate narediti, in bodite zadovoljni s tem. Naredite dobro, četudi gre le za to, kako boste položili na tla nogo.

Hoteti ne pomeni želeti

Ne želite si. Kajti ne morete obenem želeti in hoteti. To je nezdružljivo.

To lahko prikaže zelo preprosta stvar. Recimo, da se odločam ali bom ali ne bom pobral svojega peresa s tal. Te stvari si ne morem želeti. Odločiti se moram, ali ga bom pobral, ali pa pustil tam, kjer je.

Želeti je spoznanje nezmožnosti. Je objava odvisnosti od zunanjih dogodkov. Je čakanje in ne delovanje, je zapravljanje časa in energije, medtem ko čakate. Je odpiranje vrat vsem vrstam slabosti, ki vas bodo oropale priložnosti, ko se bodo te pojavile. Modri človek si ne želi priložnosti, ampak to, da bi bil nanje pripravljen.

Hotenje je uporaba vaše lastne moči; človek volje nima kaj početi z željami, ki bi zapravlžale njegov čas in zadušile njegovo moralno moč. Zato se ne pritožuje nad okoliščinami, ne godrnja nad stvarmi, ki mu jih prinese sreča,

brez njegovega očitnega delovanja. Vesel je, da lahko v polni meri izkoristi to, kar pride.

Ne razmišljajte vedno znova in znova o eni in isti stvari ali vprašanju. Če kakšna stvar zahteva, da o njej razmislite, poiščite dejstva in jih pretehtajte, pridite do zaključka in nato izbrišite stvar iz vašega uma; in nikoli je ne obravnavajte več, razen če niste zvedeli za kakšna nova dejstva, o katerih bi morali razmisliti.

Če se pojavi težava, ne odlašajte; popolnoma se ji posvetite, tam in takrat, ter opustite nadaljnje ukvarjanje z njo, ali pa si določite poseben trenutek, ko jo boste dokončno rešili. Ne dovolite, da bi vznemirjenje, strah in žalost pretresali vaš um, ga zastrupljali, in ga delali slabotnega.

Ne mislite na to, kaj o vas govorijo drugi, razen toliko, da iz tega izvlečete prvino resnice, ki se pogosto nahaja v govoricah. Nikakor naj ne postanejo nepopolnosti drugih predmet vaših razmišljanj. Vašo energijo in čas potrebujete za svoje lastno delo, poleg tega pa razmišljanje o napakah drugih teži k temu, da se te iste slabosti razvijejo tudi v nas.

Ne delajte preveč. Pretirano delo nima nikakršnega smisla. Človek, ki se mu predaja, doseže manj kot tisti, ki ve, kako odmeriti svojo moč. Celotno naše delo mora ustvariti v nas novo moč, tako da bo naslednji dan boljši od današnjega. Delo, ki je tako težko ali tako dolgo, da nas utruji tako, da naslednji dan ne moremo narediti nič, sploh ni pravo delo, ampak zapravljanje.

Idealno bi bilo, če bi bilo vse delo igra. "Poglejte lilije na polju, ne garajo, niti nikamor ne divjajo."

Nekateri ljudje gredo v skrajnost in spremenijo delo v igro. Če delate, potem dovolite, da bo delo tudi igra. Misel na prihodnost naj ne pokvari sedanjosti, ki bi nato pokvarila upanja na prihodnost in preprečila popoln uspeh. S Paderevskim je povezana zgodba, da se mu je, potem ko je že nekajkrat koncertiral v javnosti, približal strokovnjak in mu rekel: "Če me boš dve

leti poslušal, bom iz tebe ustvaril največjega pianista.” Poslušal ga je in vadil, ne da bi se pojavil v javnosti dve leti. Vendar mislim, da je med tem časom užival v rasti moči in spretnosti svojih prstov, ne pa, da je predvsem čakal na to, da bosta minili dve leti.

Človek zamudi veliko priložnosti za ugodje in korist, če je njegov pogled preveč usmerjen v prihodnost. Za takega človeka je lahko, na primer, neko dolgo potovanje prava mora, če stalno razmišlja o tem, kaj bo delal, ali dobil, ko ga bo konec. Nek drug na potovanju odkrije tisoče zanimivih stvari - krajino, ljudi, sam vlak; za njega je potovanje srečen dopust. In na koncu je pridobil veliko več kot prvi.

Na koncu si zapomnite Hindujski pregovor:

Če želite svetlobo, kaj je potem dobrega v tem, da le govorite o svetilki?

Ali lahko, če ste bolni, pozdravite svojo bolezen le s tem, da govorite o zdravilih?

Skrit zaklad se ne razkrije, če govorite: “Pokaži se!” Najti morate kraj, odstraniti kamenje in kopati.

Prevzemanje odgovornosti za svoje življenje

Zakaj izgrajevati značaj?

Zakaj bi morali premišljeno težiti k razvoju značaja? Prvič zato, ker ne boste srečni in zadovoljni vse dotlej, dokler tega ne boste, in drugič, ker to zahteva od vas igra življenja kot dolžnost. Živi ste zaradi določenega namena in neke v notranjosti vaše zavesti tli medla slutnja o tem dejstvu; iščete ali pričakujete nekaj, česar pomanjkanje vam odvzema popolno zadovoljstvo. Vaše usmerjanje drobnih usod - od jutri do naslednjega tedna, do naslednjega leta in do konca življenja v tem telesu - in vaše širše usode, ki naj bi se izpolnila v nepredstavljeni veličini v prihodnosti onkraj le-teh (v toku ponovnih rojstev na zemlji ter življenju v drugih svetovih), počiva v vaših lastnih rokah. Prihod te veličine lahko sedaj pospešite z vašimi napori, ravno tako, kot je vaše sedanje stanje rezultat naporov, ki ste jih opravili v preteklosti - in ničesar drugega.

Nihče ne more za vas jesti, se učiti, čutiti ali misliti, niti razvijati moči volje ali kateregakoli drugega dela vašega značaja. Tako kot notranja moč drobnega semena določa obliko, celo do podrobnosti, mogočnega drevesa, tako je vaša notranja moč le seme tega, kar bo postalo pravi človek ali celo bog.

Ker nihče ne more vzgojiti hrasta iz mangovega semena, tako tudi nič iz vašega okolja ne more vplivati na to, da bi postali nekaj, kar vam ni usojeno.

Obilja v življenju ni mogoče najti le materialni količini. Nič bolj ne potrebuje izjemnih fizičnih bogastev kot je potreboval ogromno telo velikan iz zgodovinske knjige; vendar pa si želite obilo zdravja, fizičnega, čustvenega in mentalnega, kar pa so duhovna bogastva. Notranji duh vrednoti svoje stvari po kakovosti, ne po količini. To, kar vam bo dalo trajno veselje, ni ne večje izobilje ne večja moč nad drugimi, niti ne čaščenje vašega nepomembnega imena, kar ljudje imenujejo slava, in ne daljše kosti ter obilnost mesa, ampak boljši značaj.

Tistim, ki težijo k temu, je uspeh zagotovljen, kajti notranja moč semena je na njihovi strani. In pri tem je vedno v pomoč to, da se pridobitve v značaju kmalu odrazijo v vašem zunanjem življenju. Materialne priložnosti vseh vrst se kmalu ponudijo tistim, ki so se odločili za pravilno uporabo svojih moči.

V našem sedanjem preučevanju moramo obravnavati notranjo preobrazbo in ne učinka v zunanjem svetu. Tako vi kot jaz se lahko odpravimo na popotovanje po morju, skupaj doživimo brodolom in rešitev v istem čolnu. Lahko gremo skozi enako lakoto in žejo, pomanjkanje in napor. Toda, verjemite mi, zaradi različnosti notranjega značaja bodo naše izkušnje povsem različne. Nekdo lahko pridobi veliko večjo korist kot drugi - še več, veliko moč ali razumevanje ali ljubezen, ki se vgradijo v značaj, ali bolje, ki se izrazijo v duši kot trajna pridobitev.

Resničen napredek

Življenje nikoli ni bilo in ne more biti pasivno; in rast človeškega bitja bo hitra ali počasna, povsem v skladu s tem, kar se izrazi iz notranjosti. Biti pasiven pomeni biti v določenem trenutku mrtev ali v snu. Celo v tisti religiozni predanosti do Boga, ki so jo izražali najbolj razpoznavni svetniki, je obstajal nenehen aktiven napor - zato da bi obstajala odprtost uma in srca

za to predanost, zato da bi se zavedali duhovne sile ali milosti, ki ne more valovati v zaprte ume lenih, ne-razmišljajočih in sebičnih ljudi.

Oseba je značaj in edina stvar, ki jo je mogoče imenovati napredek, je posameznikov razvoj.

Življenje vam ne bo podarilo trajne sreče, dokler ne boste prepoznali in ubogali te resnice, ter spoznali, da je življenje namenjeno razvoju značaja proti usodi, ki po svojem veličastju presega vse sedanje predstave. Duhovna lakota vam ne bo naklonila počitka, ampak vas bo gnala vse do tega cilja človeškega življenja. Z razvojem značaja bo v materialnem svetu uspeh sledil uspehu, toda vsako novo kraljestvo, ki ga bo potrebno osvojiti, bo pred vami odprlo nova obzorja in duhovna lakota vas bo gnala naprej, dokler ne boste dosegli največjega sadu življenja, do katerega lahko raste človeška izkušnja in za katerim počiva še nekaj večjega.

Na hitro poglejte preko sveta človeškega prizadevanja in si postavite vprašanje: zakaj vse to? Odkar se je na svetu pojavila človeška oblika, so ljudje delovali s svojimi možgani in rokami in z neskončno upornostjo obračali prah zemlje. Brskali so po površini zemlje, zbirali kamenje in železo, gradili mesta in spomenike, izgrajevali jezike in politike. Vse to je nekaj časa trajalo, nato pa za vedno izginilo. Toda starodavna Grčija, Rim, Kaldeja, Peru, Egipt in Indija sedaj živijo v nas. Njihova materialna zmagoslavja so se spremenila v prah; njihovi izvorni jeziki so mrtvi; toda vse pridobitve značaja, ki so jih dosegli ti starodavni delavci, so sedaj in za vedno naše. Ni pomembno delo, ampak delavci, individualno in kolektivno. Vse, kar obstaja, obstaja - kakor pravi nek starodaven indijski spis - zaradi duše ali notranje samosti. Značaj je najbolj pomembna stvar in razvoj značaja je najbolj pomembno delo. Svet je le šola za vse nas, vendar pa ni zasičena institucija. V njej igra morda najbolj pomembno vlogo igra, in večina njenih predmetov so le vzgojne igrače, ne glede na to, kako resno odraščajoči ljudje lahko na njih gledajo. Celotno znanje nima vrednosti zaradi svoje količine, ampak le zaradi svoje usreznosti glede na potrebe vašega ali mojega značaja, ki nas vodi k uresničitvi resnice o življenju.

Poznal sem mladega človeka, ki je imel veliko žejo po znanju. Njegova navada je bila, da je obiskoval obsežno knjižnico in preučeval vse vrste vprašanj, ki so se mu zdela zanimiva. Toda po določenem času je postal malo dušen, ker je spoznal, da ne bo mogel niti v štiristo življenjih zbrati vseh zakladov že te ene same knjižnice, kajti v njej je bilo okoli pol milijona zvezkov. To kratko preračunavanje mu je povedalo, da smisel življenja, zato da bi lahko vsak od nas živel odkrito, prijazno in aktivno, ni v zbiranju znanja, razen nujnega.

Mi vsi moramo izpolniti svojo vsakodnevno usodo; določeno znanje je za nas zelo pomembno. Modro je, če poiščemo znanje, ki ga lahko najboljše uporabimo v našem lastnem življenju in nanj osredotočimo svojo mentalno moč, zato da bi lahko, tako kot hindujski labod, ločili mleko modrosti od voda znanja.

Poleg tega lekcije iz šole življenja ne izhajajo iz zbranih besedil, ampak iz značaja - iz tega, kar smo. Zaradi poslovnih ali socialnih namenov se lahko danes učim kitajščino ali latinščino. Ta dva jezika ne bom potreboval večno, toda moč, ki sem si jo pridobil z učenjem in z uporabo teh dveh jezikov bo za vedno v mojo korist. Ni zbrana izkušnja, ki nam koristi v življenju - ampak izkušnja, ki se je preobrazila v značaj.

Mi, civilizirani ljudje, slabotni v primerjavi z našo velikostjo, brez naravnih orožij ali zaščitnih oklepov, podrejeni v vseh naših čutih in fizičnih močeh različnim pticam, živalim, ribam in insektom, lahko dosežemo kljub temu več kot katerokoli drugo bitje. S pomočjo mikroskopa lahko vidimo tudi najbolj drobne stvari; s pomočjo mikrofona slišimo premikanje muhe kot da bi bilo galopiranje konja; s pomočjo teleskopa vidimo oddaljene stvari; s pomočjo vlakov in avtomobilov potujemo hitreje kot katerakoli žival na zemlji; hitimo preko oceana proti nasprotnim vetrovom in potujemo v njegove globine; letimo višje in hitreje kot katerakoli ptica; rokujemo z, gradimo in nadziramo orodja, stroje in naprave ter moči vode, plinov in elektrike; sporočamo naše ideje s kodiranimi besedami; prenašamo naše misli preko sveta s telefonom, telegrafom in radiom; opravljamo čudovita prera-

čunavanja z računalniki in mnoge druge stvari, ki presegajo zmožnosti kateregakoli drugega bitja v fizičnem svetu - in vse to s krepostjo našega značaja. Vse to lahko opravljamo zato, ker je bilo človeštvo postavljeno v neugoden položaj, ki nas je silil v razvoj našega značaja -zato ker, z drugimi besedami, je naša naloga ta, da: vzamemo svojo usodo v lastne roke.

Kaj je značaj?

Značaj je žig ali znamenje duše, ki se izraža v življenju.

Vi lahko razdelite vaše življenje na dva dela - na notranji jaz, ki ohranja svoje lastno ravnovesje, medtem ko čuti, misli in deluje; in na zunanji svet, ki vključuje telo z vsemi njegovimi zahtevami in potrebami. V življenju nekega kamna je vse zunanje, do tiste mere, kot smo to sposobni videti. Mnoge rastline že kažejo nekaj značaja, živali pa še več. Večina ljudi tu pa tam pokaže svoj značaj, vendar pa je le razsvetljeni tisti, pri katerem je notranje življenje vladar telesa in okolja, in ki prilagaja vse okoliščine notranjemu namenu, tako da ga lahko z vso pravico imenujemo osebo značaja - je velik znotraj, je človek, v katerem je sila duše močnejša kot pa sila telesne navade in okolja. Tak značaj bo viden v vseh drobnih življenjskih dogodkih.

Če povzamemo - oseba značaja živi od znotraj navzven in zaznamuje svoj mali svet ter je zato tako velika kot dobra.

Primere značajnih ljudi lahko najdemo na vsakem koraku v življenju. Navedemo lahko tisoče zgodovinskih in sodobnih imen, toda ob vsakem, katerega ime je postalo javno poznano, lahko naštejemo še stotine drugih, enako velikih ali vsaj tako velikih, ki so izbojevali svoje boje ljubezni in mišljenja ter delovanja stran od oči javnosti, pogosto z ničemer, kar bi lahko pokazali na zunaj. Takšni so mnogi od tistih, ki so žrtvovali blagostanje in udobje življenja zaradi svojih idealov - mlad pisatelj, ki v sebi čuti lepoto literature in poezije in bo raje stradal na podstrešju skupaj s svojo muzo, kot živel v udobju brez nje; trgovec, pošten ob vseh težavah; odvetnik, resnicoljuben navkljub vsem skušnjavam; izumitelj, ki žrtvuje čas in denar v predanosti

svoji visoki ideji, da se komaj prebija skozi življenje. Vsi ti so doživeli preblisk v svoji lastni duši o neki veliki možnosti in ji postali vdani.

Pomislite, na primer, na pionirje, ki so se posvetili doseganju tega, da bo človek letel. Vsi zgodnji preizkuševalci so žrtvovali udobje in varnost, drug za drugim so se srečali z resnimi poškodbami ali s kruto smrtjo. Še hujše od tega, soočiti so se morali s posmehom soljudi - tako učenih kot nevednih. Toda oklepali so se svojega ideala in ohranili svoje ravnovesje med vsemi temi preizkušnjami ter na koncu uspeli človeštvu pokloniti letalo, ki je v zgodovini človeštva odigralo tako veliko vlogo, v dobrem in v slabem.

Ali pa pomislite na življenjsko zgodbo Princa Gautame, ki je postal Buda, "ki je dosegel, da je naša Azija postala mila." Kot mlad človek je bil oborožen z vsem, kar si človek lahko požel. Imel je ljubečo in lepo ženo, čudovite palače in vrtove, dobro zdravje in inteligenco, obete gospodarjenja nad cvetočim in zadovoljnim kraljestvom, ki bi mu ga predal predani oče. Vendar je bil mnogokrat priča prizorom trpljenja, boleznin in smrti; in to trpljenje drugih se je globoko vtisnilo v njegovo dušo in ga gnalo k temu, da je iskal vzroke za to trpljenje in sredstva, s katerimi bi ga bilo mogoče odstraniti. Njegov duhovni vpogled je bil takšen, da je uspel z prodorno intuicijo, ki je ni moč utišati, spoznati, da mora obstajati rešitev za problem človeške bede. Ta skrb ga ni, tako kot običajnega človeka, potrla, da bi sprejel navidez neizogibno s skomigajočim obžalovanjem in nemočjo ter se odločil, da bi ščitil pred trpljenjem, kolikor je to le mogoče, le svoje bližnje in drage. Duhovna vizija o gotovem zmagoslavju dobrega nad slabim ter človeka nad vsem trpljenjem je bila tista, ki ga je vodila do odpovedi vsem ugodjem in užitkom ter materialni varnosti, ki je stala na poti njegovega iskanja razsvetlitve. Na zunanem polju narave je iskal s svojim nomadskim življenjem, v globinah svoje duše pa z nepopustljivo meditacijo. In njegovo iskanje se je strnilo v budistični religiji, ki danes tolaži in vodi milijone.

Veliko število ljudi je obupno prestrašenih zaradi sorazmerno nepomembnih stvari, a le malo jih skrbi za dobrobit večnega jaza. Zaradi te navade so njihova življenja polna strahu, izgubijo vero v to, da bi z iskanjem volje

notranjega jaza manj pomembne zunanje stvari postale dosegljive, če bi bile nujne za notranje namene in za izpolnitev njihove dolžnosti v svetu.

Izgradnja značaja

Priprava zemljišča

Najprej morate pripraviti zemljišče, na katerem naj bi rastla vaša izgradnja značaja. Prvič, pretehtajte osebnotni vidik, sestavljen iz telesa z njegovimi značilnostmi in iz zbirke ustaljenih želja in misli, ki so se razvile skozi življenje, predvsem za zadovoljevanje vaših potreb. Kaj je za vas ta osebnotni jaz, poleg tega, da je to neko mnenje o samemu sebi? To mnenje ste oblikovali na podlagi stikov s svetom, z gledanjem, nekako, v ogledalo življenja, s poslušanjem mnenj drugih okoli sebe, z zaznavanjem načina ravnanja do vas, z odkrivanjem lastnih spretnosti in nezmožnosti, s primerjanjem svoje pojavnosti s pojavnostjo drugih ljudi.

V ozadju te osebnosti se nahaja resnični jaz, sposoben mišljenja, ljubezni, volje in širitve svoje zavesti do neomejene popolnosti. Ko se začne v življenju osebnostnega jaza kazati resnični jaz, se pojavi značaj; z rastjo moči jaza se vse bolj in bolj razvija značaj.

Tu se pojavi nevarnost. Vi ste tako očistili osebnost, da je ta sposobna bogatiti notranji jaz, ker je postala subjekt zakona. Toda preden začnete z izgradnjo značaja, se morate prepričati, da niste izgubili vrline, ki so oblikovale hrbtenico razvad lenobe in razdražljivosti - stabilnost in energijo. Le malo koristnega je v tem, da je človek, kakor na splošno pravimo, dober, poslušen zakonom zdravja in družbene ter individualne morale, če ni ohranil stabilnosti in energije iz zgodnejših obdobj rasti. Slabotna dobrota je v najboljšem primeru neka revna stvar, in dobrota, ki smo jo dosegli na račun moči in energije je zmota in past. Precej resnice je v starem pregovoru, "čim večji grešnik, tem večji svetnik," kajti grešnik pogosto poseduje stabilnost in energijo, ki bosta v dneh obžalovanja lahko uporabljene za velik namen s podrejanjem zakonom življenja.

Temelji poguma

Delo, ki ste si ga zadali, je določna izgradnja, tako natančna in urejena kot je gradnja hiše. Pri gradnji hiše morate napredovati premišljeno; zbirati in oblikovati različne materiale ter jih skrbno in sistematično vgrajevati na podlagi določenega načrta. Na začetku morate pretehtati tri glavne dele gradnje, ki so bistveni deli skoraj vsake izgradnje v svetu - temelje, zidove in streho.

V šolah po svetu so dolgo časa otroke prisiljevali v študij na podlagi strahu, najsi z ostrimi besedami, zasmehovanjem, ali pa s strašenjem, da ne bodo uspeli opraviti izpitov, čemur bo sledil nadaljnji neuspeh v življenju. Posledica tega je bila takšno spodkopavanje značaja, tako da lahko rečemo, da povprečni meščan ne zagovarja svojih prepričanj s pogumom, ampak da z njimi baranta za svoje udobje in varnost, po eni strani, ali za slavo in sloves po drugi. Kako pogosto na volitvah srečamo pozivanje na osebno in na korist pristašev; kako pogosto naletimo na spodbujanje po pridobivanju najboljših stvari, ne glede na osebno žrtvovanje.

Strah je retrogradno čustvo; ne le, da spodkopava značaj, kakor smo rekli zgoraj, ampak verjetno zaustavi več kot 90 % izvirnega in naprednega dela, ki bi ga bili sposobni opraviti, ter nas nenehno vrača nazaj k starim metodam dela, starim družbenim navadam in starim religioznim vezem.

Delo ni potrebno le zaradi nas samih. Vsak korak naprej v razvoju družbe so začeli značajni ljudje, ki so imeli pogum, da so se soočili z družbeno in religiozno tiranijo. Spoznali smo že, kakšno vlogo je odigral pogum pri odkrivanju inovacij ter pri razvoju znanosti in filozofije. Dejansko, če smo danes deležni blagoslova svobode, je to zaradi pogumnih in modrih ljudi, ki so se borili z jezikom, peresom in mečem proti sebičnosti in pohlepu, zato da bi se ljudje lahko osvobodili suženjstva, da bi lahko živeli na zemlji in jo obdelovali, razvijali obrt in trgovino, potovali, izbrali lastno religijo in uživali sadove svojega dela brez nadlegovanja in izgube. V javnem in v privatnem življenju, pri velikih in malih opravilih, je pogum temelj uspeha.

Zato obstajajo številne praktične stvari, ki jih morate opraviti. Najprej, delovati morate v težavnih okoliščinah, da bi vam te lahko služile. Ni nujno, da ustvarite težave, kajti vsak prejme neko razumno mejo le-teh tudi brez tega. Ne bi bilo modro, da bi se zapletli v velike težave, kot je neumno, če začnemo s fizičnimi vajami tako, da začnemo dvigovati 10 kg težke uteži. Rast najbolj razvijemo s pomočjo določene zmernosti. Naslednje, poskušajte razumeti, da so prijetne stvari prav tako preizkušnje za značaj kot tiste, katerih se izogibamo. Bogastvo je prav tako nevarno kot revščina, in zdravje je še večji preizkus kot bolezen. Ker je svet šola za razvoj značaja, moramo vsako od teh stvari vrednotiti na podlagi tega namena, brez prekomernega oziranja na to, kaj je prijetno in kaj nezaželeno. Imeti morate vero v življenje. Na poti do uspeha ni drugih ovir, kot le tiste v vas samih.

Vzdrževanje resnicoljubnosti

Prišli smo do drugega bistvenega dela naše izgradnje - do zidov, ki stojijo na temeljih in podpirajo streho. Zidovi zgradbe, ki morajo biti tako visoki kot varni, imajo dve zelo pomembni potezi - morajo biti popolnoma ravni in natančno izdelani, material mora biti dobre kakovosti, brez resnih hib.

Kaj je tisto v značaju, kar ustreza tem zidovom? To je vrlina resnicoljubnosti. Da bi vaša gradnja značaja dosegla višino in trdnost, morajo biti njeni zidovi pokončni in trdni, v skladu s popolno resnico. Ni nujna velika količina znanja, ampak mora biti tisto, ki ga imamo, natančno. Ne prizadevajte si pridobiti velike količine znanja ali dosežkov, ampak poskrbite za njihovo kakovost.

Za uspeh pri tem delu je potrebna, bolj kot vse drugo, želja po resnici in volja po poznavanju stvari takšnih kot so, ne da bi jih obarvala vaša želja potem, da bi bile drugačne. Ta želja je vzrok za veliko slabost. Natančno morate odkriti vaš položaj glede različnih kvalitiet v primerjavi z drugimi ljudmi, določiti svoj naslednji korak in nato uporabiti vašo voljo, da bi vaša odločitev dosegla učinek. Pri tej preiskavi lahko odkrijete, da vaši zidovi

niso natančni, da ste jih pri tej ali oni stvari izkrivili ali oslabili z nepoštenostjo ali s hipokrizijo ali neko drugo stvarjo, ali pa, da ste vanje vgradili nek gnil material, zaradi samo-zavajanja, zato da bi postali višji.

Sedaj morate, s popolno ravnodušnostjo do ugodja ali bolečine, podreti to gnilo in slabo delo ter začeti s temeljenjem poguma. Ne smete si želeči, da bi bilo vse drugačno kakor je, ampak da bi spoznali stvari takšne kot so, brez kakršnegakoli ozira za lastno ugodje ali samo-zadovoljstvo.

Če gradite brez te temeljne poštenosti, vaši zidovi nikoli ne bodo visoki in trdni.

Nevarnost zavajanja

Vsaka pokvarjena opeka, ki jo vstavite, vsako neskrbno opravilo, bo ogrozilo celotno zgradbo in vam gotovo prineslo v neki prihodnosti večje preizkušnje in boje. Če povemo v znanem jeziku, vsako zavajanje, najsi lastno ali s strani drugih, vodi do ene lažne misli, besede in dejanja za drugim, dokler se ne podre celotna zgradba.

Mnogi ljudje imajo težnjo po tem, da bi precenjevali lastne prednosti in podcenjevali tiste drugih, samo zaradi svojega lastnega samo-zadovoljstva. Tako povprečen človek misli, da je njegova religija boljša kot tista drugih ljudi, ne da bi obstajal kakršenkoli razlog za takšno mnenje. Knjižni molj prezira športnika in športnik prezira knjižnega molja. Mladi zaljubljenec meni, da je njegova ljubljena najbolj očarljivo bitje na svetu, in mlada mati, da je prav njen otrok najbolj čudovit. "Ni dobro," je rekel A, "da bi vsi mislili enako, kajti če bi, potem bi se vsi hoteli oženiti z mojo ženo." "Točno tako," je odvrnil B, "kajti če bi vsi mislili kot jaz, se z njo ne bi poročil nihče."

Nekateri ljudje se ponašajo, da so strokovnjaki, drugi, da so poslovneži, tretji so ponosni na svoj položaj na delovnem mestu. Toda pretiravanje glede lastne pomembnosti ne veča sreče na dolgi rok.

Prav tako lahko uporabimo kritiko drugih kot veliko pomoč za samo-urjenje. Namesto, da jo sprejmemo z odporom in vznemirjenjem, ker morda ovira naše delo v zunanjem svetu, je koristno, če kritiko raziščemo s stališča klice resnice, ki jo skoraj vedno vsebuje. Zavajanje ne kvari le človekovega značaja, ampak tudi spodkopava družbo. Ko je človek enkrat zaveden, potem zavajanje išče povsod. V trgovinah goljufajo kupce; otroci lažejo svojim staršem; poslovnež goljufa pri davkih; javni uslužbenci posegajo v javna sredstva; narodi se naskrivaj oborožujejo drug proti drugemu. Dviguje se nezaupanje in sumničenje, družbeni razvoj je ogrožen. Ves družbeni razvoj je odvisen od razvoja družbene zavesti od spremljajoče vesti, ter to dvoje od medsebojnega zaupanja.

Vsak, ki kvari družbo z neresnico, bo gotovo prejel nagrado za svoje nezaupanje in zavajanje. Le v redkih ali pa v nobenem primeru je zavajanje sprejemljivo. Poznam primer pacienta, kateremu so bolniške sestre lagale zato, da bi ublažile njegovo agonijo. Po določenem času je odkril, da njihove besede niso resnične in začel je na njih gledati kot na zlovešče, kar je imelo za posledico veliko dodatnega boja in težav ter ponavljanje bolezni. Prepogosto pacienti narobe razumejo zdravnike, ker so prepričani, da imajo ti navado prikrivati resnico. Obstajajo mnogi prijazni ljudje, ki so pripravljene za prijaznost žrtvovati resnico, toda nedvomno takšna politika vodi do večjega trpljenja na dolgi rok.

V odnosu do sveta okoli nas je druga oblika vdanosti resnici odprt um in voljnost, da povsod vidimo veličino, ne le v tistih stvareh in ljudeh, ki sta jih je povečala družba ali religiozna skupnost. Mi nikoli ne vemo, kje se bo pojavila naslednja stvar, ki bo spreobrnila svet v dobri smeri. Nihče v 15.stol. ni mogel pričakovati, da bodo črke na premični plošči spremenile svet. Pa vendar so Gutenberg in drugi tiskarji uporabili na Kitajskem in v Koreji razvito idejo ter izdelali tiskovine, ki so dejansko prinesle potiskane strani do milijonov ljudi in vodile do pismenosti običajnih ljudi po celem svetu. Velike stvari se v svetu pogosto pojavijo na najbolj skritih in nepri-

čakovanih krajih, preko ljudi čistega značaja, močne volje in vpogleda ter ljubezni do soljudi na tem majhnem svetu, ki je slučajno njihov.

Varovanje ljubezni

Glavni namen strehe pri zgradbi je v tem, da varuje ljudi pred dežjem in snegom ter pred preveliko toploto sonca. Zato je povsem naravno, če imamo streho za simbol kvalitete ljubezni.

Ko začnete s pokrivanjem vaše zgradbe, se morate prepričati, da vaši motivi niso sebični, to je, da vas ne vodijo do namenov, ki so določno škodljivi za druge ali da jih želijo ponižati. Če želite, na primer, povečati svoje blagostanje - denar in lastnino, kar se odraža kot moč nad življenji in srečo drugih, ki so manj uspešni ali manj srečni kot vi - to lahko naredite le na osnovi splošne koristi.

Tisti, ki so se jim utrnilo določeni namigi o njihovem obstoju na zemlji v predhodnih življenjih, pogosto izkušajo zanimivo spoznanje o jazu kot neodvisnem od kakršnekoli posebne oblike. Poznam primer človeka, ki je nenadoma doživel vizijo o sebi v obliki indijske ženske, ki je živela pred davnim časom. Občutek je opisal kot prepoznavanje samega sebe v ogledalu. Ko je ta človek spoznal, da je bila ta ženska on sam, je imel popolnoma enak občutek kot takrat, ko je sebe prepoznal, ko se je pogledal v ogledalo in videl odsev svojega sedanjega telesa. Nič več se ni istovetil s tem telesom. Vsak religiozni učitelj, ki se je pojavil med ljudmi, ki jih je trgala nevednost in boj, je potrdil ta zakon: življenje prijaznosti in medsebojne pomoči je edino, ki lahko vodi do trajne sreče. Vsak od teh je med ljudmi širil mir, da bi dosegel njihovo povezanost. Življenji Krista in Mohameda sta polni tega naporezanja in učenja. Gospod Buda je učil, da se sovraštva ne da izkoreniniti s sovraštvom, ampak le z ljubeznijo. Šri Krišna, ki govori v *Bhagavad Giti* kot Božanski Gospod, je razlagal, da ni razloga za to, da bi se spustil na svet in neprekinjeno deloval, kajti ni vezan na nobeno dolžnost in na nobeno stvar, ki bi si jo želel.

Če, na primer, nenadoma občutite ošaben prezir do drugega, ki je morda bolj ponižen kot vi, lahko, s tem, ko prenehate s samo-zadovoljstvom razmišljati o svoji superiornosti, prenesete jedro zavesti v drugi um. Spoznate lahko, do neke mere, kaj ta človek misli in čuti, ob tem pa se bo vaš prezir spremenil v sočutje in željo po tem, da bi ga povzdignili. Če vaš prijatelj, v trenutku jeze, reče nekaj, kar rani vaša čustva, lahko uporabite ta ključ in ugotovite, na kakšen način v tem trenutku on vidi svet. Lahko sočustvujete z določeno težavo, ki je premotila njegov um, ter se odzovete s popolnim prijateljstvom, namesto z jezo. Če je vaš šef določeno jutro oster z vami, lahko, namesto da se prestrašeni in samo-pomilujoče umaknete, spoznate, da ga je vznevoljil nek dogodek, ki z vami morda sploh ni povezan. Morda boste spoznali težavnost njegovega položaja in odgovornosti, tako da se bo vaše čustvo spremenilo v občudovanje do nekoga, ki nosi veliko odgovornost s sorazmerno majhno izgubo ravnovesja. Kakorkoli že, od vsakega, ki vas lahko prestraši, se lahko nekaj naučite in ste mu lahko zaradi tega do neke mere hvaležni.

Mesto igre

Pri tem napornem delu potrebujete zdravje in dobro uravnovešeno življenje, prožnost ter lepoto značaja in oblike. V tem fizičnem svetu vaše delo ne more biti zelo uspešno, razen v zelo ozkem okvirju, če si ne vzamete čas za igro, ki jo imenujejo rekreacija le tisti, ki ne vedo, da je celotno življenje le igra Boga. Od tu potreba po vrtu okoli vaše hiše, v katerega se lahko v težkih trenutkih uležete in sanjate, po katerem lahko tekate in se igrate. Značilnosti igre sta dve. Daje nam priložnost za uporabo naših moči in za uživanje v zdravih občutjih ter omogoča prekinitve, ko postane utrujenost neprijetna. Užitek ob vožnji kolesa, na primer, nam daje občutek dodatne moči, ki izhaja iz tekočega in hitrega gibanja, razveseljujoč občutek pretoka zraka in predmetov, ki hitijo mimo, ter povišano žarenje življenja v telesu, zaradi zdrave, živahne vadbe. Če zapademo skušnjavi, da se odpravimo na predolgo pot, se lahko na poti nazaj zelo utrudimo; takrat izgine vsakršno

ugodje in si želimo le to, da bi se vrnili domov. To ni več igra; je garanje, ker moramo nadaljevati z naporom, ki presega zdravo utrujenost.

Hoja, tek, skakanje, jadranje, plavanje, petje in različne vrste iger z žogo, kot so nogomet, tenis in golf, so priljubljene oblike igre. Nudijo nam ugodje ob uporabi fizične moči in spretnosti ter ustvarjajo zdravo fizično žarenje, če le ne pretiravamo. Dobro pravilo, tako pri igri kot pri jedi, je, da se ustavimo še preden smo popolnoma potešeni.

Vsa bitja, ki niso po naravi lena in niso zgarana ali podhranjena, delijo z ljudmi to ugodje v igri, ki je tako nujna za zdravje telesa. Vidimo lahko, kako mlada jagnjeta in mladi kozlički poskakujejo po travnikih, kako ptice uživajo v žvrgolenju. Tisti, ki poznajo opice, so opazili, kako uživajo v prekopicevanju z veje na vejo in spuščanju na tla, v tem, da ena drugo vlečejo za rep in da skačejo ter se preskakujejo. Življenje živali je na splošno tako dobro urejeno, da sta za njih delo in igra ena in ista stvar, pri kateri ni naprezanja in ne napetosti. Vsaka podrobnost igre in dela je zanimiva zaradi svojega popolnega odnosa z življenjem.

Kakorkoli že, premišljena igra je za nas nujna, še posebej za tiste, ki so zaposleni s sedečim delom, ki običajno utruja oči in živce ter slabi mišice. Fizične vaje, ki jih lahko opravimo tudi doma, so nujne tudi za uglaševanje sistema sedečega delavca.

Tudi možgani potrebujejo rekreacijo, še posebej kadar so utrujeni zaradi slabo uravnovešenega življenja. V takšnih okoliščinah lahko dosežemo sprostitev z branjem povesti in dobrih romanov z svetlim čustvenim interesom za ljubezen, pustolovščino ali nesrečo, ter z igranjem takšnih iger kot je šah. S temi se povezujejo še številni konjički, ki nudijo svetel in zdrav namen izvajanju umetnosti in spretnosti. Vendar pa bi si morali postaviti meje naši rekreaciji v zaprtih prostorih, da ne bi zapravljali časa, ki bi ga morali porabiti za študij, delo ali zdravo zunanjo rekreacijo, ali pa za druge dolžnosti. Ne smemo zapravljati dragocenih ur za hazardne igre, ki ustvarjajo nezdravo vznemirjenost.

Pomembno je, da se igramo, a da igre ne pokvarimo s tem, da jo jemljemo preresno ali pa, da nas prevzame stremušstvo. Primer tega je čutenje, da je domača glasba na splošno toliko manj vredna kot profesionalna, da izgubi svojo privlačnost. Toda, resnično, igranje in petje s tistimi, ki jih ljubimo in ki je sicer lahko daleč od popolnosti, je precej bolj umirjajoče in prijetno kot tisto, ki ga naša kritična sposobnost tako zelo ceni v koncertnih dvoranah, na televiziji ali na radiu. Drug tak primer je baseball. Tako dolgo, dokler se otroci lahko igrajo s kijem in žogico na vsakem koščku trave, je to užitek. Toda veselje pogosto izgine, ko otroci postanejo ambiciozni in porabijo svojo energijo za skrb glede popolnosti, ki jo določajo profesionalci, za katere je ta igra postala delo.

Pošteno delo

Obstaja še ena stvar, ki je absolutno nujna, preden lahko na svojo hišo gledate kot na popolno, in to je sadovnjak. Ta simbolizira tisti del vašega življenja, ki je produktiven za zunanji svet. Nič ne živi samo po sebi, tako da morate tako dajati kot jemati, proizvajati sadove rok ali možganov, za sebe in za druge. Temelj vašega življenja v zunanjem svetu bo zato določeno opravilo, ki mora biti koristno, ne nekoristno ali v kakršnikoli meri škodljivo.

Vaše delo je lahko neposredno produktivno ali razdeljujoče ali zaščitno. Če pripada prvemu razredu, mora biti koristno zaradi proizvodnje nečesa koristnega, lepega, privlačnega, poučnega ali navdihujočega. Tako ste lahko kmet, delavec ali nadzornik, tovarniški delavec, obrtnik, podjetnik ali umetnik, pisec ali kaj podobnega. Glede drugega razreda se lahko ukvarjate s trgovino, obveščanjem, transportom, ste trgovec ali podjetnik; ali, v zvezi s tretjim, miličnik, odvetnik, sodnik ali zakonodajalec.

Dokler je civilizacija stanje človeške družbe, ki je organizirana zaradi proizvodnje in pravilnega razporejanja resničnega blagostanja, ki vključuje duhovna, moralna, mentalna, čustvena in fizična bogastva - lahko korist zagotovimo le s tem, kar prispeva k napredku teh stvari. Najprej bi morali poskr-

beti za proizvodnjo izdelkov trajne vrednosti za celotno javnost, tistih, ki ponujajo dober motiv za posedovanje, ter kultivirati okus za visoko kakovost, zato, da bi se dvignil standard življenja ljudi, katerim so namenjeni. V drugo pa bi morali poskrbeti, da tako proizvedene dobrine pridejo v doseg tistih, ki jih potrebujejo, da je razdeljevanje le-teh namenjeno koristi javnosti. Vse takšne prakse, kot so dobičkonosnost in grabežljivost so zločin proti civilizaciji in sredstvo za degradacijo značaja tistih, ki take stvari počnejo.

Ogledamo si lahko primer ali dva. Če posedujete trgovino, je vaša naloga ta, da presodite, kaj je tisto, kar je resnično ugodno za ljudi v vaši soseski, da priskrbite tisto vrsto stvari, ki jim bo najbolj služila, tako da boste lahko čutili, vsakokrat ko bo kupec zapuščal vašo trgovino, da ne obžaluje, da je pri vas kupil določen artikel. Zato morate sami presoditi vrednost stvari, ki jih prodajate, postaviti cene v poštenem sorazmerju z dobičkom in se izogibati tistim proizvodom, za katere veste, da so jih izdelali delavci, ki so prisiljeni v prekomerno delo, v slabih pogojih in za manj kot razumno plačilo. Na ta način boste naredili nekaj dobrega za svojo sosesko in pridobili ugled zaradi poštenosti. Ljudje bodo radi trgovali z vami in vam bodo hvaležni, da ste jim pomagali razumeti, da je bolje in ceneje občasno kupovati dobre stvari, ki so prikupne in trajne, kot pa kupovati poceni in kričeč škart bolj pogosto.

Če ste odvetnik, si boste želeli le to, da bi sodnik, kateremu ste predstavili svoj primer, dobro spoznal dejstva primera in resnico, tako kot ste jo uspeli vi, ter na ta način pridobili ugled zaradi poštenosti, tako da se bodo upali priti k vam le tisti, ki čutijo, da imajo v celoti prav. Na ta način boste pomagali tožilcu ali sodniku, pošteni stranki v sporu, in sveti pravici.

Če postanete učitelj ali znanstvenik, boste predani resnici, kajti ni vaša naloga, da postanete odvetnik neke posebne politike, da tlačite dejstva, ki ne ustrezajo tej politiki in posvečate prekomerno pozornost tistim, ki ji ustrezajo, ampak da odkrivате in širite resnico.

Kadarkoli izvajate ali se pripravljate za svoj določen posel, morate imeti pred sabo določen ideal, h kateremu težite in določno krepost, s katero delujete. To troje, posel, ideal in krepost, mora vedno ostati povezano. Na primer, kot tožilec ali odvetnik, je vaš ideal lahko pravica in vaša krepost resnicoljubnost; kot trgovec, je vaš ideal lahko razcvet in vaša krepost poštenost; kot uradnik ali administrator, je vaš ideal lahko popolna kakovost ali strokovnost in vaša krepost marljivost ali vztrajnost; kot služabnik, je lahko vaš ideal mir in vaša krepost obzirnost.

V vsakem primeru morate izbrati ideal in krepost, ki bosta vaša za določeno obdobje, za an mesec ali eno leto, in ju nato spremeniti, če to želite. Na ta način se učite živeti življenje duhovne osebe med posvetnim delovanjem, kar je lahko precej težje in sestavljeno iz številnih padcev, vendar precej bolj koristno kot duhovno življenje v odmaknjenosti, stran od skušnjav vsakodnevnega življenja.

Z nekaterimi ljudmi se boste srečali na verandah, z drugimi v vrtovih, s tretjimi v sadovnjaku, in vaši družbeni odnosi bodo različni v vseh treh primerih. Dobro je vedeti, da se ljudje, ki sicer lahko harmonično sodelujejo pri delu, ne morejo vedno tudi igrati skupaj. Ni se vam treba vznemirjati zaradi težav ob družbeni neenakosti, ampak vedeti, da ima v popolnem sistemu vsak svojo lastno tirnico. Jupiter je lahko bolj oddaljen od sonca kot Venera, vendar to nič ne zmanjšuje njegove veličine in moči.

Tri kvalitete duše

Tri kvalitete, pogum, resnicoljubnost in ljubezen, niso bile izbrane slučajno, ampak zato, ker so temeljne za značaj. Tem trem se podredi vsaka druga kvaliteta, ki jo morda omenite. Skrben pregled značaja nam pokaže, da so to tri temeljne kreposti ali sredstva napredovanja proti človeški popolnosti. Končajte se, vsaj kolikor daleč smo sposobni videti mi, v treh stvareh, ki so toliko del duše same, tako da človeško bitje ni rojeno brez nagonske želje

po njih: in sicer, v svobodi, v spoznavanju resnice med stvarmi in v polnem občutenju enosti življenja.

Enost življenja je cilj, ki se pojavi pred tistimi, ki so ljubeči in predani; spoznanje polnosti življenja pred tistimi, ki so navezani na znanje in resnico; in svoboda pred tistimi, ki posedujejo pogum in voljo. A tudi, če katerikoli od teh obravnavamo na katerikoli stopnji popolnosti, bomo videli, da vključuje tudi drugi dve. Četudi je lahko v določenem človeškem značaju ena od teh treh kvalitete močnejša od drugih dveh, pa nobena ne more biti odsotna. To je trojica v enosti, neločljiva.

Prijaznost in ljubezen, ki omejujeta svobodo ljubljenega, veliko prispevata k uničenju hvaležnosti in celo zagrenita dar. Neučakana prizadevanja po svobodi z dejanji poguma, ki jih narekuje volja in ki jim primanjkuje presoje in ljubezni, povzročijo precej težav v svetu. In posredno se vse te oblike težav porajajo iz naših neuravnovešenih značajev, ki se odzivajo na okoliščine v našem lastnem življenju. A neuravnovešenosti se ne moremo izogniti in ni potrebno, da zaradi tega žalujemo. Nihče ne more posvetiti dovolj močne in jasne pozornosti več kot le eni stvari naenkrat, pa čeprav jasna vizija temeljnega odnosa med vsemi tremi pripelje do tega, da se pojavita tudi drugi dve, vsaj v ozadju vaše vizije, medtem ko se ta posveča predvsem eni.

Zanimivo je, da lahko odkrijemo potrditev tega pogleda v *Bhagavad Giti*. Šri Krišna, potem ko Arjuni pove, da je največje darilo, ki ga človek lahko podari, tisto, ki ga spremlja znanje, nadaljuje, da je mogoče spoznati to resnico, ne le s študijem, ampak preko treh stvari - čaščenja, raziskovanja in služenja. To pomeni, da ni ničesar mogoče v resnici spoznati le preko razmišljanja o tej stvari. Resnično je mogoče spoznati neko stvar le preko duše, ki budi najboljše mišljenje, najboljše čustvovanje in najboljše delovanje v iskanju.

Religiozne osebe iščejo enost z ljubeznijo, spoznanje preko resnice in svobodo s pogumom; in te tri popolnosti duše ustrezajo vse-prisotnosti, vse-

vednosti in vse-moči Božanskega Bitja. Ker so trije deli kreposti poguma, resnicoljubnosti in ljubezni popolne kvalitete duše, si z obračanjem proti njim ter s hojo z voljo resnično prizadevamo, da bi postali popolni in resnični jaz. Zaradi pomanjkanja samo-spoznavanja smo ujeti v vse mreže zmede v zunanjem svetu. Nihče ni slab, nihče ni brez teh treh kvalitet, vendar ljudje pozabljajo, kdo so in vedno znova in znova prenehajo biti oni sami.

Poiščite svoj tip

Vaša največja moč

Na tej stopnji raziskave in prakse, potrebujete še neko znanje, ki bo vodilo za vaše napredovanje. Brez njega se lahko odločite, da boste hodili po poti nekega drugega človeka in ne po svoji lastni - tako kot če bi si mangovo drevo prizadevalo postati kokosovo drevo, ali pa, da bi si bor prizadeval postati hrast. Odkriti morate, kakšna vrsta osebe ste in katera je vaša največja moč. Ali je to ljubezen ali razumevanje ali volja ali navdih lepote ali religiozna predanost ali znanstveno znanje? Karkoli je že, morate uporabiti to moč, najprej zato, da navdihne in okrepi vaše slabotnejše kvalitete, in nato zato, da jih vodi v sredo boja na polju življenja, z vsem svojim mišljenjem, čustvovanjem in delovanjem.

Ljudje se razlikujejo po sestavi značaja in tako bo vedno. Pri vsakem od nas je zavest neka rastoča, izpopolnjujoča se stvar. Zavest Shakespearea, Einsteina, Tagoreja je v primerjavi s slabotnim žarenjem povprečnega človeka obla veličastne svetlobe. Je bleščeča in široka ter stalno postaja bolj živa in prostrana. Tako raste zavest, dokler je človeški možgani ne morejo več zaobjeti. Takrat se bo končala človeška izkušnja in se začelo božansko (jaz-sevajoče) življenje.

Do te točke bo vaša vodilna kvaliteta in moč volje vaš vodič in spodbujevalec za vse ostale. Poiskati morate to kvaliteto in jo uporabiti. Ne pustite, da deluje sama - potrebuje podporo vseh ostalih, čeprav jemljejo moč iz

njenega spodbujanja. Preko nje, vendar s pomočjo vseh drugih, boste dosegli vsa svoja zmagoslavja, tako v notranjem svetu vaših misli in čutenj kot v zunanjem svetu delovanja in odzivanja. Vaša vodilna kvaliteta je vaša čarovna palica, s katero lahko in boste, slej ko prej, poveljevali vašemu svetu.

Kako jo lahko odkrijemo?

Preiščite samega sebe in svoje življenje s skrbno introspekcijo. Nekaj ste naredili - zakaj? Potegovali ste se za javno službo, napisali knjigo, ustanovili podjetje, odprli trgovino, začeli s športom, kupili avto - karkoli si želite. Zakaj? Noben splošen odgovor ni dober: Oh, čutil sem potrebo po spremembi. Hotel sem nekaj narediti. Potreboval sem denar za družino. Hotel sem razsvetliti javnost. Hotel sem biti bolj zdrav. Toda zakaj? In zopet zakaj, zaradi vašega banalnega in površnega odgovora. Kaj si želite?

Morda je vaša temeljna potreba, da nekaj počnete. Iščete znanje, ne zato, ker si želite znanja, ampak zato, ker vam pomagata, da naredite to, kar si želite. Pridobivate si prijatelje - končno zaradi istega razloga. Nista znanje in ljubezen tista, ki ju najbolj želite; ampak uporaba vaše volje v delovanju. Vse pripeljete v njen doseg, kot general, ki preučuje deželo, ne zato, ker ga zanima, ampak zaradi bojevanja.

Mogoče je vaša temeljna moč ljubezen in ste zato polni sočutja do soljudi. Morda iščete znanje in delujete, vendar je to podrejeno vašemu občutku za združenost z drugimi ljudmi in vaši nenasitni želji po njihovi sreči.

Morda si najbolj od vsega želite razumeti življenje in zaradi tega živite aktivno življenje in se tesno povezujete s soljudmi. Gotovo boste razvili sočutje in voljo do delovanja, vendar pa preko osnovne lakote po razumevanju stvari takšnih kot so v resnici.

Morda vas najbolj žene spoštovanje do zakona, ki ga imenujemo znanost, spoštovanje do ljubezni, ki ga imenujemo religiozna predanost, ali spoštovanje do lepote v vseh stvareh in v njihovih medsebojnih odnosih.

Vprašajte se enkrat, dvakrat, stokrat, dan za dnem, dokler ne odkrijete, kaj je tisto, kar najbolj spodbuja vaša dejanja, tako banalna kot velika. Nato uporabite to kvaliteto za razvoj vaših slabotnejših kvalit, zato da bi lahko celoten značaj postal dobro uravnovešen in osvobojen razvad, ki se vedno pojavijo takrat, ko je neka kvaliteta močnejša in druge slabotnejše.

Na primer, če delujete iz ljubezni, preučujte modrost in razvijajte odločnost, zato da ljubezen ne bo neumna, škodljiva ali neučinkovita. Če delujete iz želje po razumevanju, se ljubeče družite s soljudmi, zato da vaši presoji ne bo primanjkovalo sočutja in tesnega stika ter je ne bo omejeval ozek zorni kot. Če delujete iz ljubezni do dela, si prizadevajte razviti razumevanje in ljubezen, zato da vaše delo ne bo brez smisla ali škodljivo. In v zunanjih učinkih vaših dejanj, skušajte ohraniti spoštovanje do zakona, ljubezni in lepote. Ena od največjih koristi od odkrivanja vašega lastnega tipa bo ta, da boste odslej lahko delovali z neposrednim vzgibom. Delovanje s tokom se bo končalo. Ko imate en sam pogled, je um poln svetlobe. Če želite, na primer, skrbno znanje, boste določno delovali s to željo. Vzgjajali boste vaše ostale zmožnosti (voljo, predanost, občutek za lepoto in drugo), tako da bodo na svoj lasten način (z energijo, intimnostjo stika, odzivnostjo in drugimi močmi) najbolj pomagale izpeljati glavni namen, zaradi katerega neposredno živite. Posredni vzgibi pripeljejo do delovanja, ki ni ustrezno vašemu tipu, zato jih morate nenehno izločati. Neposreden vzgib pa poskrbi za dobro prelivanje energije duše.

Iskanje sreče

Temeljne razvade

V človeškem značaju ni pozitivnih razvad ali izrastkov, ki bi jih bilo potrebno odstraniti. Tri temeljne razvade - lenoba, brezbržnost in sebičnost - in vse druge razvade, ki iz njih izhajajo, so v osnovi negativne, posledica odsotnosti njim ustreznih kreposti. Lenoba je odsotnost poguma in samo-

nadzora; brezbriznost je odsotnost resnicoljubnosti; in sebičnost je odsotnost ljubezni.

Zato je glavno načelo v znanosti izgradnje značaja (in vzgoje mladine), da ne sme biti prisotno nobeno tlačenje, kajti vsaka sila je krepost in je zato dragocena.

Ustrezno ravnanje s tem, kar se zdi kot pozitivne razvade, je vzgoja ustrezne kreposti. Če je človek pogumen, vendar sebičen, ne bi smeli zatreti njegovega poguma, ampak razviti njegovo ljubezen do soljudi s primernim okoljem in spodbudami. Ne tlačite in ne uničujte. Zelo lahko je biti dober in brezbarven, zato je zelo resničen star pregovor: Čim večji grešnik, tem večji svetnik.

Ne obstajajo zli ljudje, ampak le nepopolni, in vsak košček izkušnje teži k razvoju vsaj ene od teh treh temeljnih kreposti. Razlikovanje med krepostmi in razvadami je relativno in ne absolutno. Napake v človeškem značaju so le nepopolnosti in nesorazmerja. To ponuja razlago za trditev, ki jo je podal Šri Krišna v desetem poglavju *Bhagavad Gite*, kjer, med dolgim seznamom veličastnih potez Kreatorja, ki se objavlja v vseh lepih stvareh življenja, nenadoma pravi: Sem pri sleparjih kockanje, ...

Pozitivna razvada je zelo koristna. Sebičen človek je lahko živahen in pogumen, ki iz svoje pomanjkljivosti ustvari razvado, tako da se potopi v škodljivo delovanje. To se neizogibno obrne proti njemu samemu, celo v materialnem svetu, ter mu prinese neke vrste trpljenje, ki postopno v njem prebudi njegovo sočutno čutenje za trpljenje drugih. Zato se začne razvijati ljubezen, ki je ne bi pridobil brez te izkušnje.

V človeku ni razvade in popoln človek se približuje naši najvišji predstavi o značaju Boga. To, kar ustvarja razliko med stopnjami naše nepopolnosti, je dejstvo, da mi stalno izgubljam in pozabljamo na nas same. Zavajamo se s tem, ko sprejemamo nepristno osebnost, kot ženska, ki ni nikoli spoznala svoje lastne oblike po njeni pojavnosti v ogledalu. Nenadoma so jo

pripeljali pred skrivenčeno ogledalo, tako da je mislila, delujoč v skladu z utvaro, da je to njena resnična podoba.

Mi imamo vedno neko površno znanje o naših resničnih duhovnih jazih. To v nas pušča seme razočaranja, ki nam ne dopušča, da bi bili dlje časa zadovoljni z izkrivljeno osebnostjo in z njenimi navideznimi potrebami. Da bi videli, kako popolnoma zunanja in smešna je, moramo le analizirati našo predstavo o našem jazu.

V sodobnem življenju mnenja sosedov priskrbijo največ materiala za snovanje tega absurdnega idola. Poslušamo, kaj o nas govorijo naši prijatelji - da smo grdi ali prikupni, neumni ali modri, nevedni ali poučeni, sposobni ali nesposobni, pomembni ali nepomembni. Iz teh podob, medtem ko se počasi odvijajo leta otroštva in mladosti, postopno sestavimo celotno maso različnih in pogosto nepovezanih materialov okoli jedra zavesti, ki je naš duhovni jaz. Ves resničen napor v izgradnji značaja mora prodirati skozi to osebnost do spoznanja o našem lastnem duhovnem jazu. Razvijati moramo moči našega značaja, zato da lahko sijejo skozi osebnost in jo spremenijo. Tako postanemo mi sami celo v tem smrtnem in utvarnem življenju. Ko delujemo z duhovnimi motivi v tem življenju osebnosti, smo nesmrtni Višji Jaz.

Končni cilji

Mnogo ljudi si predstavlja, da bo smrt pomenila konec njihovega dela. Toda v tem procesu smrt sploh ne šteje, saj praktično nima nobenega pomena. Ne glede na to, kakšna bo prihodnost, je ta odvisna od sedanjosti in se bo nujno gibala naprej in navzgor, v skladu z duhovnimi načeli.

Obstajajo tri smeri človeškega napredovanja - znanje, ljubezen in delo. Nemogoče je preceniti, kakšno vrednost imajo le-te za praktične namene. Kažejo nam neposredno pot za preobrazbo materialnih želja v duhovne.

Ni človeškega bitja brez želja, vendar pa se želje delijo v dva razločna razreda, na materialne in na duhovne. Materialne želje vodijo do ugodja in bolečine, oboje pa je prehodno. Duhovne želje vodijo do sreče, do svojstva Božanskosti, ki je trajno ali neskončno. Zaradi tega je sreča ena izmed najboljših vodičev za napredovanje. Ko obstaja resničen, trajen napredek, obstaja sreča ali veselje. Ko občutite bolečino, je nekaj narobe z vami in ne s svetom.

Bolečina preverja in popravlja. Je le odziv ene od vaših pozitivnih razvad, in njena naloga je, da vam pove, zelo silovito, če je potrebno, da ste skrenili s prave smeri. Vztraja pri tem, da uporabljate vaše moči za duhovne cilje. Bolečina je zato prijatelj, ki vas rešuje pred kakršnokoli možnostjo, da bi zašli na pot, ki vodi navzdol. Celo ugodne stvari kmalu preidejo, in če pri njih vztrajate tudi potem, ko je materialna želja že ugasnila, se spremenijo v bolečino. Zato je modro, če se teh stvari ne izogibamo zaradi kakršnega koli strahu, ampak da iz ugodja in bolečine izvlečemo lekcijo, ki nas nekaj nauči.

S srečo so stvari drugačne. Sreča se poraja iz izvajanja vseh treh naših kvalit - z drugimi besedami, iz dela, ki je opravljeno modro ali z ljubeznijo. Vzemite primer nesebičnega umetnika; njegovo delo ga nikoli ne dolgočasi. Ali pa primer znanstvenika, ki usmerja svoje mišljenje v korist človeštva; on uživa srečo, ne ugodje, in ta sreča nikoli ne ugasne. Vzemite primer kmeta, ki dela na polju in uporablja svoje znanje za dobro družine; on uživa srečo. V človekovem življenju je tisoče avenij sreče, vendar bomo vedno ugotovili, da so sad duhovnih želja, ki zahtevajo povezanost dela, mišljenja in ljubezni.

Veliki Zakon

Dolgo prej, preden jasno razumemo veselje, uporabljamo razum, in dolgo prej, preden spoznamo, kako je zastavljena pravičnost, z duhovno zaznavo spoznamo, da jo je zasnoval duhovni zakon. Vsak poseduje naravno željo

po pravičnosti, in veliki zakon, ki vlada svetu, poskrbi za njeno izpolnitev, prav tako kot poskrbi za potešitev intelektualne narave in čustev. V vseh zunanjih dogajanjih med ljudmi in med človekom ter Bogom obstaja popolna pravičnost. Ne smemo ocenjevati pravičnosti z našimi čutenji, ampak na podlagi tega, kaj je najbolje za dotično osebo.

Zato je zaželeno, v praksi izgradnje značaja, da sprejmemo vse stvari, ki prihajajo k nam, kot da prihajajo iz roke Boga. Če se pojavi neka bolezen ali velika težava, tega ne obžalujte in si ne želite, da se to ne bi pripetilo, ampak spoznajte, da je to stvar, ki jo najbolj potrebujete, sicer v tem moralnem svetu ne bi prišla k vam. S situacijo se morate soočiti z živahnostjo in s pogumom, z modrostjo in z razigranim ter ljubečim srcem. Presezite jo, če mislite, da jo je potrebno preseči; podredite se ji, če mislite, da je to najboljša pot za izgradnjo značaja. Toda v vsakem primeru ji pogledjte naravnost v obraz in se odločite, da boste iz nje potegnili to, kar je v njeni moči, da vam ponudi.

Po drugi strani pa bodite pazljivi, ko k vam pridejo prijetne stvari - blagostanje, vpliv, hvala ali slava, dobro zdravje, lepota. Te so prav tako nevarne kot težave in ne bolj zaželene, razen če nimate moči značaja (v vseh treh oddelkih), da se z njimi pomerite brez škode za sebe in druge. Nekdo, ki želi hoditi po tej poti, mora spoznati utvarno naravo ugodja in bolečine in odkriti - čeprav mora to zveneti dokaj čudno tistim, ki tega še niso izkusili - da lahko iz obeh potegnemo veliko sreče.

Izogibanje obžalovanju je zato ključ do uspeha. Je splošno načelo, da razburjenost izbriše moči značaja, dokler le-ta traja; in obžalovanje je oblika razburjenosti, ki je najbolj trajnega tipa. Res je, da obstajajo stvari, proti katerim se je potrebno boriti, vendar ne s sovraštvom, vznemirjenostjo in obžalovanjem. Pogosto se zgodi, da je naš sovražnik dejansko naš najboljši prijatelj. V celem svetu ni nič takega, kar ne bi mogli uporabiti za razvoj značaja. Zato verjemite v zmago dobrega in vodite duhovno življenje celo v tem svetu.

Eden izmed načinov, da se izognemo obžalovanju, je ta, da se vzdržimo pripisovanja krivde drugim. Hvala je prav tako zelo dvomljiva, saj vključuje to, da sebi pripisujete vlogo sodnika. Dejansko je vsaka hvala drugih v bistvu samo-hvala. Toda obsojanje je še bolj nevarno, ker na splošno povzroči več razburjenja. Razburite se zaradi tega, ker drugi ljudje ne naredijo tistega, kar mislite, da bi morali narediti. Intelktualna kritika drugih je koristna, ker je del preučevanja človeške narave. Vedno je neškodljivo preučevati tiste, ki se od vas razlikujejo, ker so verjetno pridobili nekaj, kar ste vi spregledali. Toda navada čustvene kritike je zapravljanje energije, ki jo potrebujete za vaše lastno delo.

V življenju Yudhishtire, enega od hindujskih epskih herojev, najdemo izjemno ilustracijo teh načel. Kralj Yudhishtira je bil zelo pravičen mož, a nekoliko slaboten na nekaterih področjih. Ko ga je stric Shakuni izzval na igro kock, ni hotel zavriniti povabila, ker bi bilo to v nasprotju z običaji njegove kaste in časa. Hazardiranje ga je vznemirjalo in Shakuni, ki je bil bister slepar, ga ni spustil iz rok, dokler kralj ni izgubil svojega kraljestva in vsega, kar je posedoval. To je pripeljalo do prepira, ki se je končal z veliko vojno, ki je Yudhishtiri prinesla najbolj strašne preizkušnje.

Po vojni, med katero je Yudhishtira izgubil vse svoje brate in prijatelje, se je potikal po osamljenem kraju le s psom, ki je postal njegov prijatelj. Pred njim se je pojavil Deva in mu povedal, da je za njega napočil čas, da odide in uživa v blaženosti nebes. Toda, z vsemi zagovori in argumenti je trmasto zavračal možnost, da bi zapustil žival, ki je bila odvisna od njega. Zaradi tega se je pes spremenil v veličastnega Devo. Yudhishtira je s tem pokazal veliko moč značaja in vsi trije so se skupaj povzpeli v nebesa.

Yudhishtira se je nato po nebesih oziral za svojimi brati in prijatelji, in ker jih ni našel, je vztrajal, da ne more uživati blaženosti nebes, dokler ni prepričan, da jih z njim delijo tudi tisti, ki jih je imel rad. Njegova tovariša sta ga spremila v temno področje, kjer je lahko slišal ječanje svojih bratov. Ko je zvedel kje so, ni hotel zapustiti tega nesrečnega kraja in je raje ostal tam, da bi jih tolažil.

Še enkrat se je prizor spreobrnil in Yudhishtira se je znova znašel v blaženosti nebes, skupaj s tistimi, ki jih je ljubil. Spremenil se je iz dobrega, slabotnega človeka v dobrega, a močnega moža, vse zaradi hazardiranja s Shakunijem, preko varanja. Kot je rekel Šri Krišna: Sem pri sleparjih kockanje,

...

Čas je, da se odpovemo hotenju, ki vključuje poraz, in se naučimo videti resnico ter uporabiti tako voljo kot ljubezen. Ko bomo to opravili, bo celotno vesolje spremenilo svoj obraz do nas in ne bo več dolgo, ko boste vstopili v višje in bolj duhovno stanje bivanja, za katero je naše človeško stanje le zgodnja vajeniška doba.

Ni religije višje od resnice

Zelo obžalujem, da sem v julijski številki *The American Theosophist* iz leta 1964 v članku Hughja Shearmana, v katerem je kritiziral knjižico g. E. L. Gardnerja “Ni religije višje od resnice,” naletel na komentar, ki zanika izjavo g. Gardnerja, da je bil g. Leadbeater tisti, ki je odkril Krišnamurtija, ne pa gospa Besant. G. Shearmana in bralce njegovega članka želim obvestiti, da ga je dejansko odkril gospod Leadbeater. G. Leadbeater je bil tudi vir oznak o prihodu učitelja sveta, gospa Besant pa je to kasneje razglasila s popolnim zaupanjem vanj. V tej zadevi je imel g. Gardner popolnoma prav.

Ker sem bil prisoten ob “odkritju” Krišnamurtija, sem v položaju, ko lahko podam neposredno poročilo očitca. Ne naslanjam se zgolj na spomin, kajti še vedno imam pri sebi obsežno zbirko zapiskov, med katerimi je tudi moj članek “Deset tisoč ur z gospodom Leadbeaterjem,” ki je bil napisan in objavljen v teozofski reviji sekcije, ko je bil on še živ. Obstaja tudi zelo skrajšan opis dogodka, ki je bil predstavljen v moji, razprodani, a žal ponesrečeno naslovljeni knjigi (založniki v Londonu), *Ali je to teozofija? (Is this Theosophy?)* Pravzaprav imam o tej in sorodnih temah veliko zbirko zapiskov in izrezkov, ki tehtajo nič manj kot 15 kilogramov - rudnik informacij, ki jih bo morda nekdo razvrstil in uredil po moji smrti.

Naj zdaj nadaljujem z obrambo svojega starega prijatelja, g. E. L. Gardnerja, in tega, kar je napisal v svoji brošuri "Ni religije višje od resnice," saj menim, da lahko potrdim vsak njen delček - mimogrede naj pripomnim da gre zelo verjetno za najstarejšega živečega teozofa, starega 94 let, ki je ves čas, od leta 1907, zelo aktiven v gibanju v Angliji.

G. Leadbeater je prišel v Adyar iz Italije v začetku leta 1909. Jaz sem bil tedaj že v Adyarju, ga kmalu dobro spoznal in mu pomagal ažurirati zaostalo korespondenco - nekaj sto pisem z vsega sveta, v katerih so pošiljatelji večinoma prosili za okultno pomoč, ki jo je on prostodušno razdajal, pri čemer je s tem v zvezi odkrito zavračal ponudbe znatnih denarnih daril, ki so mu jih občasno ponudili. Običajno sva delala za njegovo pisalno mizo ali mizico - odvisno od primera - tudi do štirinajst ur na dan, morda povprečno deset ali dvanajst. Zvečer, po 17.00 uri, sva za kakšno urico prekinila delo in se šla kopat v Bengalski zaliv. Čez nekaj časa se nam je pridružila skupina fantov, kajti pri plavanju sta nama družbo delala gospod J. van Manen iz Nizozemske, stari prijatelj gospoda Leadbeatra, in mladi južno-indijski brahman, po imenu Subrahmanyam Aiyar, ki je diplomiral na univerzi v Madrasu in je imel sobo blizu moje v indijskem štirikotniku v Adyarju.

Nekega večera, ko sva se po plavanju vrnila v njegovo sobo, mi je gospod Leadbeater povedal, da ima eden od fantov izjemno avro. Vprašal sem, kateri, in rekel je, da je to fant po imenu Krišnamurti. Bil sem presenečen, saj sem fante osebno poznal, ker so zvečer prihajali k meni in k Subrahmanyamu, da bi jim pomagala pri šolskih domačih nalogah, in prav očitno je bilo, da Krišnamurti ni bil eden izmed bolj bistrnih učencev. Nato mi je gospod Leadbeater povedal, da bo Krišnamurti postal velik duhovni učitelj in odličen govornik. Vprašal sem: "Kako velik? Tako dober kot gospa Besant?" Odgovoril je: "Veliko večji." In kmalu za tem mi je rekel, da bo Krišnamurti vehikel Gospoda Maitreje, prihajajočega Učitelja, ki je navdihoval Jezusa. Naročeno naj bi mu bilo, da fantu za ta namen pomaga pri usposabljanju za to, kar se ima za izpolniti, in dodal, "razen če ne bo šlo kaj narobe." To želim posebej poudariti v prid gospoda Leadbeaterja, kajti na

tej osnovi je pisal gospe Besant, ki je bila takrat v tujini, in ji povedal o svojem "odkritju." Sledi izvleček iz njegovega pisma gospe Besant z dne 2. septembra 1909:

"Naranjahova otroka sta zelo lepo vzgojena in nam ne bi povzročala težav; van Manen in jaz sva ju naučila plavati, starejšemu pa pomagala pri angleški slovnici in branju ... Zdi se mi, da če že naj ne bi imela karmo pomagati, četudi zgolj posredno, pri vzgoji njega, ki ga je Mojster že uporabljal v preteklosti in ki sedaj čaka, da bi ga ponovno uporabil, pa mu lahko vsaj nudiva priložnost, da dostojno odraste."

Kasneje se je načrt v njegovih očeh res izjalovil.

Zdaj se lahko vrnemo k razvoju Krišnamurtijeve izobrazbe. Krišnamurtijev oče je nekega dne v hudi stiski prišel k gospodu Leadbeatru. Bil sem tam. Povedal je, da so s fantom v šoli ravnali zelo grobo. Resda je bil zelo zasanjan fant in zato slab pri pouku, a ta surovost je bila res neprimerna. Nasvet gospoda Leadbeatera je bil preprost: "Odpeljite ga iz šole."

To ne bi bilo praktično, je odgovoril oče, saj je šole registrirala vlada in če fant ne bi šel skozi ta vladni sistem, potem se ne bi mogel zaposliti v nobenem od tradicionalnih poklicev izobražencev - vladne službe, pravo, medicina, tehnika, poučevanje itd.

Zelo zaskrbljen je nato g. Leadbeater rekel: "Ampak ne morete pa dovoliti, da se ta krutost nadaljuje. In to je še toliko huje v primeru tako občutljivega fanta."

Glede Krišnamurtija kot tistega, ki mu je bilo usojeno, da postane veliki duhovni učitelj, je gospod Leadbeater nato dodal, da bo, če je to očetu pogodu, pisal gospe Besant in jo vprašal, ali bi jo zanimala fantova kariera. Verjetno bi mu lahko kasneje uredila šolanje v Angliji - srčna želja mnogih indijskih očetov po angleški izobrazbi sinov je v tistih časih prinašala znatne gospodarske in družbene prednosti. Medtem pa naj bi on in njegovi prijatelji poskrbeli, da bi bil Krišnamurti deležen, dokler se ne vrne gospa Besant, zasebnega pouka.

Oče je sprejel to rešitev težave in rezultat je bil ta, da sta Krišnamurti in njegov mlajši brat, Nityananda, postala stalna člana naše skupine. Nekaj ljudi se je prostovoljno javilo, da jima nudi zasebni pouk, pri čemer sta dva predmeta padla na moja ramena.”

Sledi izvleček, ki se dotika te teme, iz pisma gospoda Leadbeatra gospe Besant z dne 14. oktobra 1909:

“Naraniah je imel popolnoma drugačne poglede na vzgojo kot učitelj, za katerega se zdi, da je bil popolnoma neučinkovit, zato sta fanta, za katera ga najbolj skrbi, trenutno doma, tako da izkoriščam to priložnost, da ju naučim čim več angleščine, kar počnem sam, ko si za to lahko vzamem čas, sicer pa mi pri tem pomagajo Clark, Wood, Subramania in drugi ... Ko boš tukaj, bom bolj drzen in bom lahko naredil več tega, kar si On želi.”

V odgovorih gospe Besant na pisma gospoda Leadbeaterja je v zvezi s to težavo odobrila sklenjen dogovor in po vrnitvi v Adyar sprejela zakonito skrbništvo nad fantoma.

Nekaj mesecev pozneje je gospa Besant odšla na obisk več krajev na severu Indije in se dlje časa zadržala v Benaresu, kjer je imela svoj bungalov v bližini Central Hindu Collegea kot ena od najvidnejših osebnosti v vodstvu institucije. Da bi si pridobila izkušnje, je fanta vzela seboj. V bungalovu gospe Besant je pogosto prihajalo do srečanj, v katerih je moral Krišnamurti igrati vidno, čeprav preprosto in nežno vlogo. Na teh srečanjih so se porajala različna gibanja, ki so nato našla vrh v “Redu zvezde na vzhodu.”

Medtem ko je bila gospa Besant še v Benaresu, sem imel priložnost, da za približno teden dni odpotujem v državo Telugu. V Adyar sem se vrnil pod večer in šel kot običajno nemudoma v sobo gospoda Leadbeatra – v novem stanovanju, v katerega se je nedavno pred tem preselil. Tipkal je na svojem malem Blickensderferju. Dvignil je pogled in pozdravil ter nekaj minut nadaljeval s tipkanjem, nato pa končal z nasmehom in izrazom velikega zadovoljstva. Zbral je svoje papirje, vstal od mize ter stopil do mizice na sredini sobe, za katero je običajno sedel in delal. V roke mi je dal natipkan rokopis

in mi povedal, da je to Krišnamurtijeva prva knjiga in da je presenečen, da je že deležna tako velike publicitete.

Krišnamurti naj bi namreč naredil velik vtis na nekatere člane osebja in na nekatere študente višjih letnikov Central Hindu Collegea, zlasti na takratnega ravnatelja, gospoda G. S. Arundalea. Nekateri od njih so bili namreč prisotni ob večerih na srečanjih v bungalovu gospe Besant in na teh naj bi Krišnamurti namesto njih odgovarjal na vprašanja ter bral iz zapiskov, ki jih je naredil iz svojih jutranjih spominov na dogajanja v snu. Zapiski naj bili zdaj urejeni, njihov rezultat pa drobna knjiga. Vprašal me je, ali bi jo vzel s seboj domov in mu - gospodu Leadbeaterju - zjutraj povedal, kaj si mislim o njej?

Uvod se je začel tako: "To niso moje besede; to so besede Mojstra, ki me je učil." Naslednji dan sem podal svoje mnenje - čudovita knjiga, a obenem izjemno preprosta. Ali bi navodila, ki jih vsebuje, zadostovala, da bi nekoga pripeljali na "pravo pot", do "prve iniciacije," ki jo je gospa Besant opisala v svojih knjigah? Da, je rekel gospod Leadbeater, in še več kot to; če bi bila v celoti izvedena, bi ta navodila pripeljala do samega Adeptstva.

Omenil sem, da sta v rokopisu ena ali dve zanimivi stvari. Bila je zapisana v značilnem slogu gospoda Leadbeatra in nekaj stavkov je bilo popolnoma enakih kot v njegovi knjigi, ki smo jo že pripravili za tisk. Povedal mi je, da si res želi, da bi tudi sam lahko napisal takšno knjigo. Kar zadeva stavke, ki sem jih omenil, je rekel, da je bil običajno prisoten, ko je Mojster učil Krišnamurtija v njegovem astralnem telesu; spomnil se je teh točk in jih uporabil na srečanjih teozofov, zato sem si jih zapisal in jih vključil v gradivo njegove knjige *Notranje življenje*. Kar zadeva slog, je rekel, da je povsem naravno, da je tudi sam sprejel nekaj mojstrovega sloga, potem ko ga je On toliko let poučeval.

Knjižico sem pripravil za tisk in izšla je po vrnitvi gospe Besant iz Benaresa pod naslovom, ki ji ga je dala: *Ob nogah učitelja*. Bila je prava senzacija in praktično spodbudila nov kult znotraj Teozofskega društva, ker naj bi vse-

bovala dejanska navodila enega od Mojstrov in ker je bila rezultat dela otroka, ki naj bi postal prava inkarnacija Mojstrov.

G. Leadbeater teh dejstev ni javno razglašal. Čeprav je bil prvi, ki je videl in govoril, da bo Krišnamurti nosilec Kristusovega prihoda, z že omenjenim pridržkom ("razen če bi šlo kaj narobe," kar sem si takoj zapisal), pa je prepustil oznanitev gospe Besant. Kot sem že omenil, je gospo Besant s pismi obvestil o svojih ugotovitvah in nato storil, kot je želela. Pravzaprav se je želel izogniti publiciteti in bil zelo zaskrbljen, ko so se začele ustanovljati formalne skupine za pomoč pri pripravi prihoda. Ni si želel, da bi prišlo do kakršne koli razglasitve, dokler Krišnamurti ne konča svojega izobraževanja. Vendar pa gospa Besant ni čakala.

Upam, da je zdaj jasno, da je bil gospod Leadbeater tisti, ki je "našel" Krišnamurtija in napovedal njegovo usodo ter da je gospa Besant to kasneje "razglasila" in spodbujala projekt s prepričanjem in navdušenjem.

Kasneje mi je povedala, da je imela dogovor z gospodom Leadbeaterjem. Sprejela je njegovo jasnovidnost, kot da je njena lastna, on pa je zvesto podpiral njene odločitve, kaj bi bilo potrebno storiti. Kasneje, zlasti ko je bila leta 1925 v Evropi, je podala zelo pomembne izjave. Rekla je, da je Gospodov prihod blizu in da je izbral dvanajst učencev, od katerih jih je sedem imenovala. Tokrat naj bi bili apostoli, je dejala, pripravljani nanj vnaprej in naj bi tudi pomagali pripraviti pot za njegov prihod. Ta novica je prispela do gospoda Leadbeatra, ko sem bil z njim v Sydneyju. Bil je vidno vznemirjen, saj ni mogel verjeti, da je to res, tako da mi je rekel: "Oh, res upam, da ne bo uničila društva!" Vedel je, da je zgolj povzemala izjave, tako od drugih kot od njega samega. Kljub temu se je gospod Leadbeater zvesto držal dogovora in tega ni izdal v javnosti, razen enkrat, ko ga je na nekem sestanku presenetilo vprašanje o tej zadevi. Šele potem, ko je bila gospa Besant tako bolna, da ni mogla več opravljati svojega vsakodnevnega dela predsednice – ki sem ga pod njenim vodstvom večinoma opravljal jaz, saj sem bil takrat tajnik društva in sem redno hodil k njej – je g. Leadbeater sploh postal aktiven v tem, čemur bi lahko na kratko rekli teozofska politika. Oznanilo

dvanajstih apostolov je bila le ena izmed številnih izjav, za katere mi je rekel, da so napačne in da so posledica njene impulzivne gorečnosti. Tukaj mi ni treba navajati podrobnosti.

Torej, k prvi točki “spodbijan” g. Gardnerja želim dodati svoje pričevanje, da je imel glede navedenega popolnoma prav. Lahko dodam, da je tudi njegova teorija o “nezavedni kriyashakti” nedvomno pravilna. Na delovanje le-te sem naletel in to fizično potrdil pri mnogih jasnovidcih, ki so obarvali tisto, kar so videli, ali v nekaterih primerih celo tisto, kar so mislili, da vidijo, ko so nanje vplivale njihove lastne želje, ne da bi se tega procesa v sebi zavedali. Nekateri ljudje imajo tako močno “vizualizacijo,” da včasih, ko dejansko nekaj povsem korektno pridobijo z jasnovidnostjo ali intuicijo, to olepšajo iz lastne podzavesti, pri čemer tega ne zmorejo razlikovati od dejanskega videnja ali slišanja. Na tej podlagi je torej g. Gardner zapisal, da so Gospod Maitreja in Mojstri, “s katerimi je bil g. Leadbeater v tako tesnih odnosih” (upoštevajte to kvalifikacijo g. Gardnerja), njegove lastne miselne stvaritve – pa čeprav ni imel namena, da bi zavajal. Ta druga točka kritike g. Shearmana o knjižici g. Gardnerja je zato samo izraz mnenja – globoko utemeljenega na “štiridesetletni izkušnji.” Lahko pričam, da so bila življenja Alcyone - z izjemo tistega, pri katerem je sodelovala gospa Besant - raziskave gospoda Leadbeatera, ki sem jih večinoma zapisal jaz, medtem ko je on gledal in govoril ter odgovarjal na moja naključna vprašanja. Tudi jaz sem prišel do zaključka, da je gospod Leadbeater, takrat in ob mnogih drugih priložnostih, v veliki meri “videl svoje lastne miselne oblike,” in to ne zgolj na podlagi teorije, ampak na podlagi materialnih dokazov – ki jih je spet preveč, da bi jih tukaj celo na kratko omenil.

Tretja točka, ki jo je povzel g. Shearman, se nanaša na izključitev psihičnih moči gospe Besant leta 1912. Ta ne vpliva na to zadevo, saj z njo v zvezi ni trdnih in hitrih dokazov.

Četrta točka kritike g. Shearmana se nanaša na kasneje objavljena *Pisma Mahatme A.P. Sinnettu* in še posebej na pismo št. 10. To pismo ni bilo v skladu s podobo mojstra, ki jo je predstavil Leadbeater. Moj osebni pris-

pevek k tej točki je, da je gospa Besant zagotovo imela kopijo pisem Mahatme - vsaj vseh tistih, ki so se nanašala na učenja in torej vključno s pismom št. 10. To vem, ker mi jih je leta 1909 posodila v branje, s tem, da jih nisem smel odnesti iz njene sobe. Nisem pa videl teh pisem med dokumenti in knjigami gospoda Leadbeatera, vendar pa verjamem, da jih je poznal, saj je v Londonu tesno sodeloval z gospodom Sinnettom, ki je posedoval izvirna pisma. Toda pismo št. 10 je bilo dejansko le kopija, ki je nastala leta 1882 v Simli, saj je izvirnik pripadal gospodu A.O. Humu. Tako gospod Leadbeater pisma št. 10 nikoli ni imel za zanesljivega in po objavi pisem v knjižni obliki, sem ga pogosto slišal o njej govoriti kot o "tisti gnusni knjigi."

Torej, v vseh pogledih lahko rečem, da ni razlogov za obsojanje stališč g. Gardnerja. So izraz zelo zrelega, premišljenega in poštenega študija, ki ga ima zagotovo pravico predstaviti svojim kolegom v društvu, ki pravi, da "Ni religije višje od resnice." Tudi gospod Gardner je upravičen do "pogumne obrambe tistih, ki so neupravičeno napadeni," in vesel sem, da lahko to storim, predvsem na podlagi lastnega neposrednega poznavanja stvari, pa čeprav mi je žal, da moram to storiti.

Jasnovidne raziskave C. W. Leadbeatra in "Življenja Alcyona" (J. Krišnamurtija)

Nekaj dejstev po opisu Ernesta Wooda

V času predavanj po Združenih državah Amerike v letih 1922-23 je bil g. Ernest Wood od 2. do 5. februarja v Washingtonu, DC. Takrat je v prestolnici obstajala skupina teozofskih študentov (ki niso bili organizirani v ložo) in ki so se imenovali "Nosilci luči." G. Wooda so povabili na sestanek, na katerem so mu zastavili nekaj vprašanj. Med njimi jih je bilo nekaj o gospodu Leadbeatru (kakršen je bil takrat) in njegovi moči jasnovidnosti ter o pisanju Lives of Alcyone (Življenj Alcyona), ki so bila objavljena v Theosophistu od aprila 1910 do februarja 1911. Odgovore gospoda Wooda je zapisal stenograf, "Nosilci luči" pa so jih objavili na drobno tiskanem štiristranskem letaku za brezplačno razdelitev vsem zainteresiranim.

Dragi prijatelji,

g. C. W. Leadbeater je, in to že vrsto let, eden naših najbolj znanih in zelo priljubljenih voditeljev T. D. V zvezi z njim je nekaj naših članov objavilo

pričujoča vprašanja in odgovore, da bi jih razdelili med tiste člane T. D., ki niso imeli te sreče, da bi osebno poslušali gospoda Ernesta Wooda iz Adyarja.

Vprašanja in odgovori so bili podani na sestanku članov T. D., medtem ko je bil g. Wood v Washingtonu, DC, in predstavljajo pričevanje iz prve roke s strani g. Wooda, ki je imel to čudovito priložnost, da je bil pet let zasebni tajnik in najtesnejši sodelavec g. Leadbeatra. Prefinjenost in lepota narave gospoda Wooda sta bili sili, ki so jo občutili vsi, ki so z njim stopili v stik, in ki nista dopustili nobenega dvoma o njegovi čisti poštenosti in resnicoljubnosti.

S spoštovanjem,
"NOSILCI LUČI"

Vprašanje – Ali nam lahko poveste kaj o g. C. W. Leadbeatru, kakršnega ste poznali? Nam lahko poveste, kako so bila zapisana "Življenja?" Nam lahko zaupate nekaj svojih izkušenj z gospodom Leadbeatrom? Glede na to, da ste že nekaj časa tajnik g. Leadbeatra, ali nam lahko poveste kaj o njegovi metodi pisanja "Življenj" in nekaj o g. Leadbeatru samem?

Odgovor _ - V zvezi s tem bom moral najprej podati osebno izjavo. Vidite, živel sem v Angliji in tam delal za naše T. D. ter nato leta 1908 odšel v Adyar. G. Leadbeater je prišel tja približno konec januarja 1909, in kmalu zatem sem postal njegov zasebni tajnik in delal zanj dokler ni odšel leta 1914 v Avstralijo. V tem času je šel enkrat ali dvakrat na turnejo v Italijo in za kratek čas v nizozemsko Vzhodno Indijo, medtem ko je bil v Adyarju, pa sem bil z skoraj ves čas z njim in videl njegove raziskave. Pravzaprav so mi bile narekovane skoraj vse knjige, ki so bile napisane v tem obdobju. Zapisal sem jih stenografsko in jih dal pretipkati različnim ljudem, od katerih so se nekateri naučili brati moj stenografski zapis; vendar so bili nekateri zapisi tudi rezultati vprašanj in odgovorov, tako da lahko vidite, da sem imel zelo intimen stik z gospodom Leadbeatrom, če upoštevate, da je to človek, ki

zelo trdo dela, saj je bil njegov običaj, da je vsako jutro začel delati okrog 6.30 in nadaljeval z delom pozno v noč.

Vstajal je ob pol sedmih, pripravljen na delo. Potem pa sva za začetek dneva spila malo kave ali pa pojedla kakšno banano, nato pa začela delo z njegovo korespondenco ali pismi ali kakšno knjigo, ki jo je pisal, ali kaj podobnega. In na splošno je sedel tam za svojo pisalno mizo ali mizico do približno pete ure popoldne. Včasih smo pospravili papirje, da smo mu sredi dneva lahko prinesli kosilo, on pa je ostal tam, pojedel svojo preprosto hrano, nato pa nadaljeval z delom.

Ob peti uri popoldan se je imel navado fizično razgibati, na splošno s plavanjem v morju, potem pa pojedel malo juhe, ki je bila njegov večerni obrok, nakar smo imeli 7.15 do 8.15 (8) sestanek in potem četrto ure za meditacijo. Ves ta čas sem bil z g. Leadbeatrom. Veliko je odgovarjal na pisma in iskal stvari za ljudi, ki so želeli vedeti o mrtvih ali o obsedenosti, o veliko različnih stvareh. Ko je bila meditacija končana, ob pol devetih, je nadaljeval z delom do 11h, 12h, 1h ali 2h ali do katere koli že ure, dokler ni bilo končano. Vsak njegov trenutek je bil napolnjen z delom. Nisem še srečal bolj energičnega moškega.

Njegov način dela se je razlikoval glede na delo, ki ga je opravljal. Očitno je bilo nekaj stvari, ki jih je naredil zlahka. Nekatere težje. Zelo zanimivo je bilo raziskovanje tega, kar v ZDA imenujete "Življenja" ali "Utrinki iz tančice časa." Nastalo je kot rezultat vprašanja, ki sem mu ga zastavil o preteklih življenjih in o intervalih med življenji, zlasti hindujskih ljudi - ker je pri njih mogoče nekaj stvari, ki jih pri drugih rasah ne najdete.

Rekel je, da bo pogledal v življenja nekaterih ljudi. V okolici je živel nekaj fantov, ki so se igrali v bližini, in kar nekaj teh, je po šolskih urah prihajalo k na obalo, da bi nas opazovali pri plavanju. Dva od njih sta bila sinova starega člana T.D. in g. Leadbeater ga je prosil za dovoljenje, da pogleda v pretekla življenja teh dveh fantov. In tako je prišlo do objave *Alcyonovih življenj*, ker je bil eden od teh dveh fantov Krišnamurti. Nekega večera, ko je

bilo meditacije konec, sem šel z gospodom Leadbeatrom, da bi videl, ali je potrebno še kaj narediti, pa je rekel: "No, ta življenja je treba urediti. Kdaj začneva?" In rekel sem, "Seveda, zdaj." Ker ni bilo ničesar drugega za povedati, mi je tisto noč po meditaciji začel narekovati eno od teh "življenj." Imel je zelo pameten način, kako si opomoči, ko je bil utrujen, in sicer s tako imenovanim petminutnim spanjem. Po njem je bil povsem spočit. "Življenja" je pripravljaval v svoji lastni sobi, v majhni osmero kotni sobi blizu reke v Adyarju. Pripravil jih je 28, gospa Besant pa dve. Sedel sem za mizo, on pa je hodil po sobi, delno zato, da bi ostal buden, ko se je osredotočal na druge ravni in je bilo fizično telo utrujeno. Govoril je o tem, kaj lahko vidi, kaj gleda in vidi, in kako to preprosto zapiše. Vsak večer je pripravil eno od teh "življenj."

Ob neki priložnosti sva prekinila delo. Nenadoma se je ustavil in rekel: "Moram oditi za deset minut. Fantje so prišli pome. Gre za nekaj nujnega." Rekel je: "Pokličič me, če me ne bo nazaj čez deset minut." Ulegel se je na kavč in zaspal. Šlo naj bi za dogodek, ko se je med nevidnimi pomočniki zgodila neka precej osupljiva izkušnja. Fantje, ki so lebdeli [na astralni ravni], so v kabini ladje našli moškega, ki je hotel storiti samomor, pa mu tega niso mogli preprečiti in so zato prišli po gospoda Leadbeatra. To je bilo malo po tem, ko smo malo bolje spoznali Krišnamurtija in ko je ta imel navado, da je vsako jutro prihajal naokoli in zapisoval to, česar se je spomnil iz svoje nočne izkušnje. Zapisal je precej dolgo poročilo o tej izkušnji v Bengalskem zalivu. Potem ko je g. Leadbeater zaključil s pisanjem določenega "življenja" je ponavadi rekel: "Ali imate kakršna koli vprašanja, ali želite še karkoli vedeti o tem?" Spominjam se, da sem ob prvem "življenju," ki ga je narekoval g. Leadbeater - tistem, v katerem se pojavi Gospod Buda, 28. v nizu, vprašal: "No, saj imaš v mislih Gospoda Budo, ali nam ne boš podal tudi ene od njegovih pridig?" In podal je tisto o ognju. Vsako noč je obdelal približno eno življenje in delo je opravil zelo hitro. Bil je izjemen delavec in zdelo se je, da nima časa, da bi opravil kakršnokoli pripravo za svoje delo. Z njim je bil vedno zaposlen od zelo zgodaj do pozne noči.

Neko drugo delo je bilo povezano z začetki šeste koreninske rase. To je bilo težavnejše zaradi pogleda v prihodnost. Začelo se je nekega nedeljskega jutra. Gospa Besant takrat ni bila v Adyarju in gospod Leadbeater je opisoval določene oblike čaščenja. Po srečanju sem ga našel ležati na kavču in gospod Leadbeater je rekel: “Ta opis čaščenja, ki sem ti ga podal zjutraj, je iz slike o prihodnosti, ki mi jo je pokazal Deva. Ugotovil sem, da lahko grem ven na ulico in kar vidim življenja ljudi in druge stvari.”

Vse sem si zapisal, in ko je vstal, je rekel: “No, dovolj je tega.” G. van Manen, ki je bil tam, je rekel: “No, pogledjte, zdi se, da gre za zelo pomembno stvar, ki ste jo dosegli.” In vprašali smo ga, ali ni to zadeva, ki bi se je lahko v celoti lotil. Rekel je, da bo pogledal in videl, uro ali dve pozneje pa je rekel: “Da; to je zadeva, ki jo je treba obravnavati in jo bom še raziskal. Vse mi moraš postaviti v obliki vprašanj.” Predstavljam si, da mu je bilo v tem primeru težje ohraniti zavest v fizičnih možganih kot morda pri katerem koli drugem njegovem delu, zato je vse potekalo z vprašanji in odgovori, in to popoldan, štiri ali pet ur vsak dan, približno en teden. Na koncu sem imel veliko zbirko vprašanj in odgovorov, ki so bila natipkana na nekaj listov, z gospodom van Manenom pa sva jih razvrstila pod naslove: izobraževanje, ekonomsko vprašanje itd. Potem sva mu predložila ta kup vprašanj po vrstem redu, nakar je celotno stvar narekoval v literarni obliki, in to je tisto, kar sedaj obstaja kot druga polovica knjige, “Človek, od kod, kako in kam.” (Objavljeno tudi ločeno kot *Začetki šeste korenske rase.*)

Bilo mi je izjemno zanimivo opazovati način, na katerega so se ta vprašanja, zastavljena povsem naključno, povezovala in ujemala. V zvezi s tem je prihajalo še do drugih nepomembnih, a zanimivih stvari, kot na primer, da je bilo to verjetno edino delo, pri katerem je gospod Leadbeater očitno nenamerno zdrsnil iz svojega telesa. Zdi se mi, da je pri odgovarjanju na ta vprašanja sredi odgovora enkrat ali dvakrat njegov glas utihnil. Trdno je spal z zaprtimi očmi. Minuto ali dve kasneje je odprl oči in rekel: “Kaj sem nazadnje rekel?” Povedal bi mu in rekel je: “Ampak povedal sem še veliko

več.” In rekel sem: “Ne, to je bilo vse,” on pa je rekel: “Ampak mislil sem, da govorim.” In potem je ponovno raziskal manjkajoči del.

Bilo je tudi veliko drugega dela. Mnogi so pisali o svojih umrlih prijateljih ali sorodnikih in spraševali, ali bi lahko “nevidni pomočniki” kakorkoli poskrbeli zanje. G. Leadbeater se je vedno potrpežljivo lotil dela in raziskal zadevo ter bodisi narekoval odgovor bodisi mi rekel, naj napišem to in to. Bil je primer, ko je dal navodila za uporabo mantre, ki jo boste našli v moji knjigi *Koncentracija*. Na severu Indije se je namreč zgodil hud primer v povezavi z elementali ognja. Kjerkoli se je namreč pojavil določen človek, je zagorelo. G. Leadbeater me je prepričal, da zapišem mantro, jo poslal in razložil, kako jo je treba uporabljati. Naš prijatelj na severu Indije je uporabil mantro in elementali ognja so bili popolnoma izginili. Ljudje so včasih pošiljali medaljone, da bi jih magnetizirali, in potem pripovedovali, da so se rešili glasov, ki so jih motili, ali strahov, ki so jih tlačili.

Sprva, preden ga nisem sam spoznal, nisem odhajal h gospodu Leadbeatru z velikim občudovanjem ali naklonjenostjo, ker nisem imel občutka, da sem na njegovi liniji, toda okoliščine so me pripeljale k njemu v službo in začel sem ga neizmerno občudovati zaradi njegovega čudovitega dela, pa tudi zaradi njegovega značaja. Pri njem sem delal od leta 1909 do vključno leta 1913. Bil je človek neizmerne telesne moči, skoraj velikan, z izjemno močno roko. Njegov značaj bi povzel v dveh smereh - izjemno ljubeč in naklonjen ter izjemno znanstven. Pri vseh svojih raziskavah je bil vedno zelo previden in skrben, brez kakršnih koli špekulativnih nagnjenj.

O svojem znanstvenem delu je rekel: “Zdaj pa so dokopljimo do dejstev. Moram biti previden, da bo videl čim bolj jasno, nato pa to zabeležil.” In ko so ljudje govorili: “Kako bi uskladili to in to?” je rekel: “Ni moja stvar, da bi sploh kaj uskladil; moja naloga je preprosto videti, razumeti in opisati; to je delovno mesto, za katerega sem bil usposobljen.” Ljudje bi rekli: “Ne morete pričakovati, da bodo ljudje verjeli tem stvarem.” Rekel je: “Ne pričakujem, da jim bo kdo verjel. Vidim te stvari in moja dolžnost je, da jih

objavim, in ne pričakujem, da bodo ljudje verjeli temu, kar govorim. Prepričan sem o natančnosti svojega dela in sem previden, kolikor se le da.” Zdelo se je, da je popolnoma znanstvenega temperamenta, toda njegova ljubeča narava je bila še močnejša. Njegove znanstvene raziskave bi zmotili ljudje, ki bi prišli po pomoč, saj je bil gospod Leadbeater človek, ki je komaj da komu rekel ne, če je želel pomoč. Ljudje so prihajali in rekli: “Ampak mi moramo imeti članek za to ali ono revijo, sicer bo naklada padla.” In pustil je ob strani svojo pomembno raziskavo in si dovolil početi tisto, kar bi ugajalo ali zadovoljilo druge ljudi. Mislim, da je to razlaga za to, kar so videli nekateri ljudje v Ameriki ali na Novi Zelandiji, namreč, da je včasih ljudi zavrnil in jim ni pustil blizu; to ni bilo nič drugega kot samoobramba zelo občutljive narave.

Eden od teh je postavil vprašanje: “Ali je res, da njegove moči poenjajo?” To je seveda stvar, katere seveda ne morem neposredno vedeti. G. Leadbeatra na fizičnem nivoju nisem videl, odkar je odšel v Avstralijo. Odtlej sem bil zaposlen z drugim delom, vendar pa sem srečal več ljudi, ki so bili v Avstraliji. In povedali so, da zelo dobro okreva po tisti težavi s srcem; in da se zdi, da njegove moči niti najmanj ne popuščajo.

Zakaj je prišlo do te bolezni? Zgodilo se je, da je nekega dne, preden je prišel v Teozofsko društvo, okraševal svojo cerkev in splezal na lestev, da bi postavil nekaj okraskov ali nekaj podobnega, in padel s te lestve naravnost navzdol na hrbet na klop in si poškodoval nekaj v hrbtu. Posledica tega je bila, da je občasno, vendar zelo redko, čutil to bolečino v hrbtu, včasih pa se je zaradi te bolečine malo ulegel na kavč. Potem je v Avstraliji preobremenil srce, mislim, da pri nekem hribolazenju ali dolgem sprehodu, tako da se je srce povečalo, zaradi česar je dolgo časa šibak.

Omenil sem, da gre za človeka brez kakršnih koli diplomatskih značilnosti, za zelo preprostega človeka, ki se sploh ni veliko družil s svetom, za zelo odmaknjene in tihega človeka. In ravno pred dnevi sem naletel na precej osupljiv primer odsotnosti diplomacije v njegovem značaju in to v zvezi s krščanskimi prazniki. Ko je pisal o božiču in Kristusu, nam je povedal, da

je bil Kristus v prejšnjem življenju Šri Krišna iz Indije in v dvanajstem stoletju tudi Šri Ramanuja. Če si je preprosto prizadeval zgraditi krščansko cerkev in hotel kristjane pritegniti s svojimi pogledi, potem bi rekel, da je bil to morda najboljši način, da bi ne dosegel teh ciljev. To samo ponazarja njegovo stališče, za katerega se je vedno zavzemal, da je njegova dolžnost samo predstaviti, kar vidi. In zelo je vdan gospe Besant, ki jo obravnava z najglobljim spoštovanjem.

Vprašanje: Ali je gospod Leadbeater uril Krišnamurtija in kakšne so bile njegove metode?

Odgovor: Bil sem tam, ko se je Krišnamurti pojavil s svojim očetom v Adyarju. Spoznal sem ga pred gospodom Leadbeatrom. Bil je šolar. Ko sem ga prvič videl, je bil zelo šibak deček, izjemno šibak, njegove kosti so štrlele navzven, in njegov oče je večkrat rekel, da je mislil, da bo verjetno umrl. V šoli mu je šlo slabo, ker ni posvečal pozornosti temu, kar so govorili njegovi učitelji. Bil je ustrahovan in pretepen do te mere, da se je zdelo, da bo utegne izgubiti življenje in umreti. Zato je oče prišel k Leadbeatru in ga vprašal: "Kaj naj storim?" G. Leadbeater je odgovoril: "Odpeljite ga iz šole, jaz pa bom o tem obvestil gospo Besant." Gospa Besant je veliko naredila za hindujske fante. Postavila je Central Indian College, v katerem je mnoge fante v celoti vzdrževala sama - hrano, zatočišče, izobraževanje, vse. Zato ni bilo nič nenavadnega, da jo je skrbelo tudi za tega fanta. Gospa Besant je bila takrat v Ameriki. Odgovorila je, da bi bila zelo vesela, če bi lahko poskrbela zanj, zato so go odpeljali iz šole. Krišnamurtijev mlajši brat je bil sicer v redu, vendar pa nista želela biti ločena; in nekateri smo se strinjali, da ju bomo vsak dan nekaj naučili, da bosta pripravljena na nadaljnje izobraževanje v Angliji. Sedem ali osem nas je bilo, ki smo ju vsak dan nekaj malega naučili. Fanta sta včasih sedela s svojim učiteljem pri gospodu Leadbeatru ali v kateri od sosednjih sob. Ne vem, ali bi lahko rekli, da ga je Leadbeater uril na kakršen koli poseben način. Biti blizu gospoda Leadbeatra je bilo za vsakogar že to usposabljanje samo po sebi. Silil ga je piti mleko in jesti sadje. Krišnamurtiju to ni bilo všeč. [CWL] je skrbel za svoje zdravje. Tudi njemu

ni bilo vseč uživanje sadja in mleka, a je to storil. Poskrbel je tudi za plavanje in vaje, za kolesarjenje in druge stvari, zvečer pa so igrali tenis, tako da je bil Krišnamurti zelo kmalu precej zdrav in močan fant in se je začel bolj zanimati za svet. Mislim, da je moral biti vedno bolj ali manj psihičen in zato ni posvečal pozornosti svojim učiteljem. Zelo kmalu sem opazil, da je Krišnamurti zbiral misli ljudi in videl sem ga, da je še kot majhen deček izvedel nekaj zelo izjemnih pogovorov z mrtvimi ljudmi, kar se je odvijalo povsem naravno. Kakšnega posebnega in preišljenega urjenja v tej smeri pa nisem zaznal. V sobi gospoda Leadbeatera in v njegovi družbi se je seveda res najbolje navadil predvsem vljudnosti itd.

To se je odvijalo vse dotlej, dokler se ni vrnila gospa Besant. Ona je potem vzela fanta s seboj na turnejo, nato pa je Krišnamurti odšel v Benares in tam napisal svojo drobno knjigo *Ob nogah učitelja*. V Benaresu so bili g. Arundale in številni študenti. Zbrali so se in bili nad tem fantom tako navdušeni, da so ga spraševali o meditaciji, on pa jim je odgovarjal in nazadnje napisal to drobno knjigo in jo poslal nam v Adyar. Ko sem prebral rokopis, sem rekel gospodu Leadbeatru: "Poglejte, zanimivo je, da so nekatere stvari, ki jih ima Krišnamurti v knjigi, skoraj enake kot v vaši knjigi *Notranje življenje*." Pokazal sem mu nekaj odlomkov in rekel je: "No, tukaj je razlaga: *Notranje življenje* ste ustvarili vi. Je zbirka zapiskov o tem, kar sem govoril." Rekel je: "Velikokrat sem bil s Krišnamurtijem, ko se je med spanjem pogovarjal s svojim Mojstrom na drugih ravneh, in slišal sem, da ga je Mojster učil, in včasih sem te delčke naukov uporabil v svojih nagovorih do vas in še posebej v mojem nedeljskem jutranjem pouku, tako si jih dal v mojo knjigo, pa sploh niso bili moji."

ERNEST EGERTON WOOD se je rodil 18. avgusta 1883 v Manchestru v Angliji. Šolal se je na Manchester College of Technology, kjer je študiral kemijo, fiziko in geologijo. Zaradi zgodnjega zanimanja za budizem in jogo, se je začel učiti tudi sanskrt. Kot mlad človek se je Ernest začel zanimati za teozofijo potem, ko je prisostvoval predavanju Annie Besant, katere osebnost je nanj naredila velik vtis. Zato se je pridružil loži Teozofskega društva v Manchestru in šel leta 1908 z Annie Besant, ki je tedaj postala predsednica društva, v Indijo.

Postal je eden od njenih pomočnikov in delal v tesnem stiku, tako z Annie Besant kot s Charlesom Webstrom Leadbeatrom. Na prigovarjanje Annie Besant se je Ernest Wood v celoti posvetil vzgojnemu delu. Od leta 1910 naprej je služboval kot ravnatelj številnih šol in collegev, ki jih je ustanovilo Teozofsko društvo. Deloval je kot profesor fizike ter kot predstojnik in predsednik Sind National Collegea in Madanapalle Collegea v Bombayu in Madrasu. Dejavno je promoviral teozofske ideje na predavateljskih turnejah in z objavljanjem številnih člankov, esejev in knjig o različnih teozofskih temah. Predavateljsko delo ga je popeljalo na različne kraje po vsej Indiji, obiskal pa je tudi številne dežele v Aziji, Evropi in obeh Amerikah.

Po razpletu zadeve s Krišnamurtijem in po smrti Annie Besant, se je Ernest Wood odločil, da bo leta 1933 kandidiral za predsednika Teozofskega društva. Porazil ga je George Sydney Arundale, vendar pa je Ernest ostal v Indiji vse do zaključka druge svetovne vojne, ko se je odselil v Združene Države, kjer je nekaj časa služboval kot predsednik in dekan American Academy of Asian Studies v San Franciscu. Kasneje se je preselil v Houston v Teksasu, kjer se je pridružil profesorskemu zboru na University of Houston. Skupaj z ženo Hildo je pomagal vzpostaviti šolo, ki je delovala po vzgojni metodi Montessori in ki je kasneje dobila ime po njima. Ernest Wood je umrl 17. septembra 1965.